EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 140, 1 Mart '96

ANAYOL'u Genelkurmay kurduruyor

Yeni saldırı hükümeti

24 Aralık seçimlerini izleyen günlerde tekelci sermayenin önde gelen temsilcileri açık bir tutumla ANAYOL hükümeti talep etmişlerdi. İki aylık bir zaman kaybının ardından bu nihayet gerçekleşiyor. Son anda beklenmedik bir gelişme yaşanmazsa, bir kaç gün sonra yeni hükümet kurulmuş olacak.

Bugün ANAYOL'u oluşturmak için biraraya gelen partiler, bir süre önce birbirleri hakkında en ağır değerlendirme ve suçlamalarda bulunmuşlar, birlikte hükümet kurmalarının olanaksızlığını da kamuoyuna açıklamışlardı. Bunu ANAP-RP koalisyon hükümeti görüşmeleri izledi. Günlerce süren görüşme ve pazarlıkların ardından hayli yol alınmışken ve tam hükümet kuruluyorken ANAP aniden yan çizdi ve DYP ile yeniden görüşmelere başladı. Görüşmelerde görülmedik bir hızla yol alındı ve ANAYOL hükümetinin kuruluş aşamasına gelindi. Bu ani dönüşün ve ANAYOL doğrultusunda hızla yol alışın sırrı ise çok geçmeden açığa çıktı. Genelkurmay ağırlığını koymuş ve nasıl bir hükümet istediğine dair direktifini vermişti. Bu gerçeği bizzat kendisi de hararetli bir ANAYOL savunucusu olan sermaye medyası açık açık yazdı. İplerin kendi elinde olduğunun, kendi istemlerinin dışına çıkılamayacağının bilinmesinde yarar gören Genelkurmay da bu iddiaları reddetmek için herhangi bir girişimde bulunma gereği duymadı.

Bu son olaylar, Türkiye'de parlamento ve onu tamamlayan siyasal kurumların esasa ilişkin bir siyasal işlevden yoksun olmanın ötesinde nasıl da paçavraya döndüğünün yeni bir göstergesi oldu. 12 Eylül ve onu bugüne kadar tamamlayan özel savaş süreci, siyasal partileri parlamentoyu ve burdan çıkan hükümetleri biçimsel bakımdan bile anlamsızlaştırdı. İş öyle bir noktaya varmış durumda ki, bunun bir "emret komutanım hükümeti" olduğunu bizzat onu destekleyenler bugünlerde döne döne yazıp söylemektedirler.

Şüphe yok ki ihtiyacı duyulan hükümet şeklini emredenlerin kendileri de emre tabidirler. ANAYOL ordudan da önce ABD'nin ve tekelci sermayenin ihtiyacı ve tercihidir. Bunların hizmetindeki Genelkurmay da ağırlığını koyarak bu tercihe bir uygulama gücü kazandırıyor. Yani burada yalnızca bir icra gücü olarak rol oynuyor. Kaldı ki icra hükümetiyse bu zaten MGK'dır ve ipleri tamamen Genelkurmayın elindedir. Seçimi önceleyen ve izleyen aylar boyunca yaşanan hükümet krizine rağmen devlet işlerine hükmedilebilmesinin gerisinde, geri plandaki bu gerçek icra hükümeti gerçeği durmaktadır. Tüm sorun ona örtü olacak bir hükümet formülüdür ki, bunun ise ANAYOL olduğunu bizzat TÜSİAD seçimin hemen ertesinde gazete ilanlarıyla açıklamıştı. Bunun o günden bugüne gerçekleşememesi, bu hükümeti oluşturacak iki çıkar şebekesi sözde partinin hükümet olmanın nimetlerini paylaşma üzerine gereğince anlaşamamalarıdır. Genelkurmay ağırlığını koyarak buradan gelen anlaşmazlıkları geri plana itmiş, böylece sermayenin ihtiyaç duyduğu türden bir hükümetin yolunu açmıştır.

* * *

Hükümet kurma işleri bir maskaralığa çevrilmiş olsa da, arzuladığı türden bir hükümet kurdurmak sermaye için önemli bir ihtiyacın karşılanması anlamına gelmektedir. Yeni siyasal ve iktisadi saldırılara bu

hükümet aracılığıyla girişilecektir. İçinden geçmekte olduğumuz evrede ANAYOL formülünde gösterilen özel ısrar, ordu, sermaye ve ABD ile ilişkilerde uyumlu ve pürüzsüz bir hükümete duyulan ihtiyaçtan dolayıdır. Bu, düzenin içinde bulunduğu bugünkü ağır kriz koşullarında, bir tercihten de öte bir zorunluluktur. Başka durumlarda belli nedenlerle katlanılabilecek RP'li bir hükümet, bu açıdan zaman kaybına ve bazı politikaların sulandırılmasına neden olabilecek bir risk faktörü olduğu için, bu alternatif engellenmiştir.

Kurulan bir saldırı hükümetidir. İşçi sınıfına saldırı, emeği ile geçinenlere saldırı, özgürlüğü için mücadele eden Kürt halkına saldırı, gençliğe saldırı hükümeti. Bu saldırı terörün dozu artırılarak, Kürdistan'da özel savaşa yeni boyutlar kazandırılarak, yeni İMF paketleri açılarak ve özelleştirme uygulamalarına hız kazandırılarak gerçekleşecektir. Sermaye, yalnızca işçi sınıfını değil, tüm emekçi katmanları ve bu arada öğrenci gençliği yakından etkileyen özelleştirme saldırısına yeni bir ivme kazandırmak kararlılığındadır. Kurulan hükümetin öncelikli işlevi de özellikle bu alandadır.

Fakat bir saldırı hükümeti olarak en uygun bileşimle kurulmuş görünse de kurulacak hükümetin bu işi ne denli başarılı ve ne kadar süre için götürebileceği şimdiden tartışma konusudur. Herşey bir yana bu koalisyon parlamentoda çoğunluğa bile sahip değildir. Düzenin ve devletin genel çıkarları uğruna ve ülkeyi hükümetsiz bırakmamak adına DSP'nin vaadettiği çekimser oy tutumu olmasa ANAYOL hükümeti güvenoyu bile alamayacaktır. DSP'nin desteği ile güvenoyu alabilse bile gerekli çoğunluk desteğinden yoksun olduğu için de bir gensoruyla her an yıkılabilecektir. Şimdilik tek umutları, birer devlet partisi olarak temel politikalara herhangi bir pürüz çıkarmayacaklarını 12 Eylül sonrası pratikleriyle fazlasıyla kanıtlamış CHP ve DSP'nin "yapıcı muhalefet" vaadleridir. Hükümetin kendi yapısından gelen zaafı parlamentoda çoğunluk desteğinden yoksun olmaktan da öteyedir. Buna bir de birbirlerine güven duymayan ortakların zorla biraraya getirildiği, fakat bunun hiç de kendi aralarındaki dalaşmaları her an yeniden ön plana çıkarmalarına bir engel olmadığı gerçeği eklenmektedir. Sermaye bu iki partiyi hükümet icraatı içinde kaynaştırıp birleştirmeyi istiyor ve umuyor. Onlar ise elde edecekleri avantajları iyi biçimde kullanarak birbirlerinin ayağını kaydırmaya özel bir eğilim duyuyorlar.

* * *

Fakat asıl güçlük, yeni bir kapsam ve düzey kazanacağının ilk işaretlerini daha bugünden veren toplumsal mufahalefet cephesinden gelecektir. İşçiler, kamu çalışanları, kent yoksulları, öğrenciler, Kürtler, Aleviler, herbiri kendi cephelerinden yeni bir hareketlilik yaşamakta olan bu kesimler, dozu artırılacak siyasi ve iktisadi saldırılara daha geniş kitleler halinde ve daha dirençli bir şekilde dikileceklerinin ilk örneklerini yeni yılda peşpeşe sergiliyorlar. Ocak ayı, faşist devlet terörüne karşı kitlesel tepki ve protestoların büyüyüp yayıldığı bir ay oldu. Şubat ayı, yıllardır darlık ve kısırlığı kıramayan öğrenci hareketinde özelleştirme politikalarının eğitim alanına yansımasına karşı militan kitlesel çıkışlara tanık oldu. Aynı Şubat ayı, işçi hareketi cephesinden özelleştirme uygulamalarına karşı fabrika işgallerine sahne oldu ki, bunun yaygınlaşması bekleniyor. İşçi sınıfı yalnızca özelleştirme uygulamalarıyla değil, zaten uygulaması çok sınırlı ve cılız olan sosyal güvenlik alanında da yeni saldırıların hedefidir. Buna muhakkak ki bir direnç gösterecektir. Kamu çalışanları yıllardır uğruna mücadele verdikleri talepleri için yeni bir eylem takvimi açıklamış durumdalar. Mart ayı Newroz ayıdır ve çok geçmeden sona erdirileceği anlaşılan tek taraflı ateşkesin ardından Kürt halkının mücadelesi büyük ihtimalle yeni bir itilim kazanacaktır. Ve nihayet, tüm bu hareketlenme süreci içinde örgütlü devrimci hareket sürekli güç kazanmaktadır ve eğer doğru bir politik tutum ve inisiyatif geliştirmeyi başarabilirse, bunun kendisi kitle hareketine ayrı bir güç ve yeni boyutlar kazandırabilecektir.

Tüm bunlar, yeni hükümetle yeni bir saldırı dönemine girmekte olan sermaye düzeni açısından, işlerin eskisi kadar kolay gitmeyeceğini göstermektedir.

EKİM

Newroz ve 1 Mayıs'a hazırlık

Baharda devrimci atılım

21 Mart'ta Newroz, ardından da 1 Mayıs geliyor.

Bilindiği gibi Mart ve Nisan ayları son yıllarda hep politik atmosferin ısındığı bir zaman dilimi olarak geçti. Bu yıl da böyle olacağı kesindir.

Türkiye yakın dönemde cezaevlerindeki tutsaklara yönelik saldırı ve katliamlara ve Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe'nin katledilmesine karşı ortaya konan öfkeli protestolara sahne oldu. Günümüzde ise öğrenci gençliğin har(a)çlara karşı giderek belli bir kitlesellik kazanan ve militan bir karakter taşıyan eylemliliklerine sahne oluyor.

'95 yılının son diliminde işçiler ve kamu emekçileri yoğun ve yaygın bir hareketlilik içindeydi. İşçiler iki kez, üstelik ikincisinde polis barikatlarını yararak Ankara'ya yürümüş, kitlesel büyük gösteriler yapmışlardı. Onları kamu emekçileri izlemişti. 24 Aralık'taki genel seçim ve ardından da "hükümet boşluğu" bu hareketliliğin hızını kesti. Bir beklenti dönemi oluştu. Bir süredir belli bir suskunluk var.

Suskunluk geçicidir ve önümüzdeki dönemde yerini bir dizi kaynaşma ve hareketliliğe bırakacaktır. Zira, seçimlerin ve "hükümet boşluğu"nun neden olduğu bu beklenti dönemi sona eriyor. Yeni kurulacak hükümetin bir saldırı ve savaş hükümeti olacağı açıktır. Sermaye cephesi vakit geçirmeksizin kurulacak hükümet aracılığıyla işçilere, emekçilere ve Kürt halkına dönük yeni ve daha kapsamlı bir saldırıya girişecektir. İMF'nin direktifleri doğrultusunda hazırlanan ve 5 Nisan paketini katbekat aşan yeni saldırı paketi, kurulacak hükümetin ilk uygulaması olacaktır. Öte yandan yeni bir kölelik anlaşması olan Gümrük Birliği Anlaşması'nın da bir gereği olarak özelleştirme saldırısına hız kazandırılacaktır. Böylece, sıfır zam dayatmasıyla ücretler daha da düşürülecek, vergiler arttırılacak, işten atılmalar daha da yoğunlaştırılacak, sendikasızlaştıma, taşeronlaştırma vb. saldırılar devam edecektir. Kısacası, işçi ve emekiler, sermaye tarafından uluslararası tekellerle elele daha yoğun bir sömürüye tabi tutulacaklardır.

Daha yoğun bir sömürü demek, daha pervasız bir baskı ve terör demektir. Sermaye cephesi sömürünün daha da yoğunlaşmasının, özellikle de özelleştirme saldırısının büyük bir ihtimalle emek cephesince suskunlukla karşılanmayacağını, yeni ve daha ileri kaynaşma ve hareketliliklere yolaçacağını biliyor. Bu nedenle de önümüzdeki dönemde, her zaman yaptığı gibi ikiyüzlü bir "demokratikleşme" kampanyası eşliğinde dozu giderek artan kudurganlık derecesinde bir baskı ve teröre başvuracaktır. Demek oluyor ki, sermaye düzeni sözkonusu saldırı politikasıyla, yalnızca krizin yükünü işçi ve emekçilerin sırtına yüklemeyi değil, aynı zamanda muhtemel kaynaşma ve hareketlilikleri önden bloke etmeyi, dahası sınıf ve kitle hareketini ağır bir yenilgiye uğratıp, iyice tahrip etmeyi hedefliyor. Ayakta kalabilmesi buna bağlıdır.

Düzenin saldırılarının bir ayağını da kardeş Kürt halkı oluşturuyor. Sömürgeci sermaye devleti, Kürt halkının öncüsü PKK'nın seçimlerin hemen öngününde ilan ettiği tek taraflı ateşkese kirli savaşı derinleştirip yayarak cevap verdi. Tüm bir '95 yılını Dersim'i insansızlaştırma ile geçiren sermaye devleti, benzer bir saldırıyı şu sıralar Sivas'ta yürütüyor. Bu arada ateşkesin etkisini kırmak ve kirli savaşma bahane yaratmak için Güçlükonak olayında olduğu gibi provakasyonlara başvurmaktan da geri durmuyor. Hem bu gelişmeler ve hem de son günlerde Güney Kürdistan sınırına yaptığı askeri yığmak gözönüne alınırsa, sömürgeci sermaye devletinin kardeş Kürt halkına dönük -Güney Kürdistan'ı da kapsayan- daha kapsamlı bir saldırıya hazırlandığı açıktır.

Özetle, zamanın bahara evrildiği önümüzdeki dönemde Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ı oldukça sıcak bir politik atmosfer bekliyor.

Sermaye devleti Newroz'un (21 Mart) öngünlerinden başlayarak dozu giderek artan

bir teröre başvuracak, baharı kendisine zindan edecek olası bir gelişmenin yaşanmaması için provokasyonlar da dahil her yolu deneyecektir.

* * *

Sermaye devletinin provokasyon dahil saldırılarını boşa çıkarmada, birleşik politik bir karşı saldırı ile püskürtüp-geriletmede, daha şimdiden hazırlıklı olmak ilk ve temel koşuldur. Bu koşulu yalnızca önderlik düzeyinde bir komünist ve devrimci müdahale yerine getirebilir. Öyleyse, yalnızca Mart ve Nisan aylarını, yalnızca Newroz ve 1 Mayıs'ı değil,e tüm bir yılı / ya da yılları kazanmak istiyorlarsa eğer, komünistler şimdiden (yığınların Newroz ve 1 Mayıs'a dönük ilgi ve duyarlılığını da arkalarına alarak) illegal ve legal her cephede, saldırılara karşı yığınları uyaran çok yönlü, etkin, yoğun ve yaygın bir politik propaganda-ajitasyon ve olgulara dayalı etkin bir politik teşhir faaliyeti örgütlemelidirler. Saldırıların suskunlukla karşılanmayacağı, şurada ya da burada bir dizi kaynaşma ve hareketliliğin yaşanacağı neredeyse kesindir. Komünistlerin görevi tüm bu kaynaşma ve hareketliliklerle bağ kurmak, içinde olmak, onlara iyice nüfuz edip etkili müdahalelerde bulunmak, koordine edip sermaye cephesine karşı bir birleşik mücadeleye dönüştürmeye çalışmaktır. Bu amaçla kesintisiz, sistemli ve ısrara dayalı bir çabanın içinde olmaktır.

Başarı herşeyden önce bir plana sahip olmaya bağlıdır. Her bir organımızın mutlak surette bir çalışma planı olmalıdır. Kuşkusuz çalışma planı derken soyut-genel ve tanımsız bir şeyden sözetmiyoruz. Tersine, somut ve tanımlı bir çalışma alanından, sözkonusu alanda yürütülecek olan çalışmanın yöneltileceği somut ve tanımlı hedeflerden (fabrika, işyeri vb.) sözediyoruz herşeyden önce.

Faaliyetimizin geniş bir alanı kapsayacağı, alandaki işçi ve emekçi tüm potansiyelleri kucaklamayı gözeteceğimiz açıktır. Ne ki bu asla dağınık ve şekilsiz, soyut ve tanımsız bir çalışma yürüteceğimiz anlamına gelmez. Faaliyetimiz tüm genişlik ve yaygınlığına karşın esasta hedef fabrika ve işyerlerine dönük olmalıdır. Çalışma planımız da fabrika ve işyeri temeline oturan hedefli bir plan olmalıdır. Zira öncelikli hedefimiz sınıfın birleşik politik mücadelesini örgütlemektir. Kitle mücadelesinin sınıf eksenli bir mücadele halinde gelişmesinin koşulunu yaratmaktır.

Hedef birimlere dönem boyunca taşınacak olan politika ve taktiklerin somutça saptanması, propaganda-ajitasyon ve teşhir faaliyetinin içerik ve yönünün buna göre ve aynı somutlukta belirlenmesi de önemlidir. İstenilen sonuca varmada önemli rol oynayacaktır.

Öte yandan çalışmamızı dönem boyunca bu hedeflere kitleyip kalıcı halde yürütülmesini teminat altına alacak bir çalışma tarzının içinde olmak başarı için tayin edicidir.

Tüm bunları kesen belki de en önemli husus ise, yetkin ve düzeyli bir çalışma kapasitesinin ortaya konmasını ve buna uygulama gücü kazandırılmasını olanaklı hale getirecek olan bir önderlik düzeyi ve tarzı sergilemektir. Deyim yerindeyse önümüzdeki dönem genelde örgütümüzün, özelde ise mahalli örgütlerimizin politik çalışma kapasitelerini iyiden iyiye arttırdıkları ve önderlik fonksiyonlarını geliştirdikleri bir dönem olmalıdır.

* * *

Düşmanın dönem boyunca yürüteceğimiz etkin bir politik kampanyaya sessiz kalacağı düşünülemez bile. Tam tersine o bir yandan kudurgan bir karşı-devrimci terörle yığınları ürkütüp-sindirmeye, mücadeleden geri durmalarını sağlamaya çalışırken, asıl darbeyi komünist ve devrimci çalışmaya (komünist ve devrimci örgütlere) vurmaya çalışacaktır. Komünist ve devrimci güçlerin politik çalışma kapasitelerini sıfırlamak, böylece Newroz ve 1 Mayıs'a politik ve örgütsel bakımdan hazırlıklı şekilde girmelerini, kitle desteklerini genişletip seferber etmelerini engellemek için kesintisiz ve sistemli saldırılara girişecek, operasyonlar düzenleyecektir. Buna hazırlıklı olmalı, olası polis saldırılarını boşa çıkarmayı mutlak surette başarmalıyız. Düşmanın döneme moral üstünlüklerle girmesine asla fırsat vermemeliyiz.

Deneyimlerimiz bize göstermiştir ki, düşman saldırılarını boşa çıkarmada, hiç değilse en aza indirmede sağlam bir çalışma disiplinine sahip olmak, politik faaliyetin ilke ve normlarına tam bir riayet yaşamsal bir öneme sahiptir. Çalışmayı belirlenmiş kurallara

göre ve tam bir disiplin içinde yürütmeliyiz ve bundan asla taviz vermemeliyiz.

Dönem boyunca sürdürülecek faaliyetin planlanması kesin bir tarzda organ toplantılarında yapılmalıdır. Sokak trafiğine dayalı organizasyon, ilkellik ve amatörlükte ısrar demektir. Bu alandaki ısrarların çalışmanın verimini artırmadığı, tersine azalttığı, aksaklıkların kaçınılmaz hale geldiği ve düşmana da muazzam bir olanak yarattığı açıktır.

Bütün organlar, bütün kadrolarımız ve tüm sempatizan ve taraftarlarımız dönem boyunca her zamankinden daha çok çalışmanın ilke ve esaslarına riayet etmelidirler. Planlananın dışında iş yapmamalı, çalışmada kullanılacak materyaller zamanında hazırlanmalı, işleri planlanan süre içinde gerçekleştirip-bitirmelidirler. Geçmiş dönemin çalışma tarzının ürünü ve ifadesi olan randevu trafiği mutlak biçimde sona erdirilmelidir. Faaliyette gecikmenin basıncı ile plan dışı-disiplinsiz her davranışın bize hiçbir şey kazandırmayıp, tam tersine hesapta olmayan polis operasyonlarına davetiye çıkardığını ise deneyimlerden biliyoruz. Benzer hataları tekrardan kaçınmalı ve direktiflere harfiyen uymalıyız.

* * *

İşçi ve emekçi yığınları genelde sermayenin saldırı ve provakasyonlarına karşı, özelde ise Newroz ve 1 Mayıs için politik bakımdan hazırlamak mutlak surette başarmamaz gereken öncelikli görevlerimizdendir. En az bunun kadar önemli bir diğer görev ise, eyleme katılımı örgütlemektir. Bir kez daha, geçmiş tecrübeler bize göstermiştir ki, bu sorun hiçbir biçimde kendiliğindenciliğe bırakılamaz. En geniş bir katılımın teminatı örgüt ve organizasyondur. Dolayısıyla organların denetiminde katılımı teminat altına alacak organizasyonlar oluşturmak şarttır. Her organ çevremizdeki güçleri de sürece daha başından ve en aktif şekilde seferber ederek eyleme katabileceği en geniş güçleri somutça saptamalı, önüne hedefler koymalıdır. Ekip çalışmasını esas almalı, her ekibin başına sorumlular atamalıyız. Deyim yerindeyse "adam adama markaj" uygulaması içinde olmalıyız. Özetle katılım işi somut görevler ve görevlendirmeler temelinde ele alınmalı, sorumluluklar (ya da sorumsuzluklar) bu temelde denetlenmelidir. Katılımın örgütlenmesine özel zaman ayrılmalıdır. Anlamlı bir katılım buna bağlıdır. Politik faaliyet kapasitesi olarak ortaya koyduğumuz performansı organizasyon ve örgütleme alanında da sergilemeliyiz. Kendi emeğimizin ürünlerini devşirmede titiz ve tahammülsüz olmalıyız.

Mutlak disiplin, yaratıcılık ve devrimci inisiyatif tüm bunların toplamı olarak en ileri düzeyde örgütlü ve organize davranış, eylem alanındaki görünümümüzün olmazsa olmaz koşuludur. Bu koşulu tam olarak yerine getirmeliyiz. Belirsizliğe, fevri çıkışlara, dağınıklığa kesin bir biçimde izin vermemeliyiz.

Eylem öncesinde, eylem anında ve sonrasında düşmanın muhtemel her türlü saldırısına karşı komünist militanlara yaraşır bir tutumun içinde olmalı, tüm bir çoşkumuzu ve heyecanımızı eyleme katmalıyız.

Yılı, demek oluyor ki partiyi kazanmak istiyorsak eğer, önümüzdeki dönemi kazanmak zorundayız.

Öncü pratik sorumluluğu öncelikle öncelikle mahalli komitelerimizdedir. Önderlik sorumluluğu ve bilinciyle....

Herşey parti davasını kazanmak için!

Herşey devrim ve sosyalizmin zaferi için!

EKİM 3. Genel Konferansı

Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar *(Tutanaklar)*

EKSEN YAYINCILIK

Tekel ALTAŞ'ta Direniş

Sermayenin işçi ve emekçilere uzun zamandan beri yönelttiği saldırının yeni bir halkası da Ankara Tekel İçki Fabrikasında yaşanmaktadır. Sermaye Tekel Fabrikası'ndaki yeni saldırısını işçi ve sigara dağıtımını yapan ALTAŞ taşeronunda çalışan işçilere dönük olarak gerçekleştirdi.

Toplam 28 taşeron işçisi uzun zamandan beridir sendikalaşma faaliyeti yürütüyorlardı. ALTAŞ sermayedarının işçilerin sendikal örgütlenme çabalarına cevabı 8 öncü işçiyi işten çıkartmak oldu. Bir yıl süren örgütlenme çabasının sonucunda elde edilen sendikal örgütlülüğe karşı yapılan saldırıya ise işçiler -1 kişi hariç- topyekün direnişle cevap verdiler.

ALTAŞ Direnişi 26 Ocak tarihinden beri sürmektedir. Bu zaman zarfında direnişe kurulan direniş komitesi ve sendika önderlik etmektedir. Sendika ile direniş komitesi ortak çalışmaktalar. Direniş komitesinde ve sendikada ağırlıklı olarak **Devrimci Mücadele** okurları bulunmaktadır.

Komünistler ise direnişin başından itibaren direnişe aktif destek vermeye ve müdahale etmeye çalıştılar. Bu müdahaleyi sınıf hareketinin içinde bulunduğu durum ile geçmiş direnişin deneyimleri ve ALTAŞ Direnişinin özgüllüğünü gözeterek gerçekleştirmeye çalışmaktalar.

İlk olarak ALTAŞ'a dönük yapılan saldırı sınıfa dönük saldırının bir parçasıdır.

İkincisi Ankara Tekel İçki Fabrikası sermayenin özelleştirme kapsamına aldığı fabrikalardan biridir ve bu alanda önemli mesafeler alınmış durumdadır. 300 işçinin kadrolu olarak çalıştığı fabrikada geçmiş dönemde rakı üretimi yapılan bölüm kapatılarak işçiler başka yerlere dağıtıldı. Ayrıca fabrikanın içki ve sigara dağıtımı, bira dağıtımı ve satımı, içki şişelerinin depolanması ve ulaşımı kısımlarında taşeron uygulaması başladı. Özelleştirmeyi topyekün olarak değil zamana yayarak ve parça parça gerçekleştiren sermaye, taşeronlaştırmayı hem sınıfın mücadele birliğini bölmenin ve sendikasızlaştırmanın bir aracı, hem de özelleştirme saldırısının bir ayağı olarak kullanmaktadır. ALTAŞ işçileri taşeron firmada sendikal örgütlülüğe giderek, sendikasızlaştırma saldırısını kısmen de olsa boşa çıkartmıştır.

Üçüncüsü direnişin kendisi Tekel'deki üretimi aksatmakta ve tekel işçilerine de dolaysız olarak yansımaktadır. Fabrikadaki kadrolu işçiler taşeronun işini yapmaya zorlanmakta, bu da tekel işçileri arasında hoşnutsuzluğa sebep olmaktadır. Bunun kendisi işçi sınıfının mücadele birliğini, kadrolu işçi-taşeron işçi yapay ayrımı ile bölmeye çalışan sermayenin oyununu bozmaktadır.

Dördüncü olarak, direnişin yapıldığı yer Türk Traktör, Fişeksan, Mitaş, Marşandiz ve

Tek yumruk, tek barikat!

Kardeşler!

Üzerine saldırılan ve hakları elinden alınan, işsizliğe ve açlığa mahkum edilen yalnızca oradaki bir avuç sınıf kardeşimiz değildir. Çünkü taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma ve işten atma gibi uygulamalar sadece onların başına gelmiyor. Tüm bunlar sermayenin bizlere yönelttiği saldırı silahlarıdır. Bu tür küçük işçi gruplarına saldırarak aslında sermaye bizim tepkimizi yokluyor. Bizlerden bir tepki gelmediğini görürlerse eğer, bunun anlamı çok açıktır. Çok geçmeden başka fabrikalarda ve işyerlerinde de benzer uygulamalar gündeme gelecek demektir bu. **Türk Traktör, Fişeksan, Mitaş, Marşandiz ve Erkunt Döküm** gibi çok önemli fabrikaların tam da ortasında yaşama geçirilen bu saldırı, adı geçenler başta olmak üzere tüm fabrikalarda çalışan işçiler için bir tehdit niteliğindedir. "Bakalım kendi sınıf kardeşlerinize sahip çıkabiliyor musunuz? Bunu yapacak yeteneğiniz yoksa hepinizin sırası bir gün gelecek". Sermayenin ALTAŞ işçilerine saldırarak bizlere söylediği aynen budur

Gün sınıf kardeşlerimize sahip çıkmanın ve sermayenin saldırısına karşı işçi sınıfının saflarında kavgaya atılmanın günüdür

EKİM Ankara İl Örgütü'nün
Şubat '96 tarihli bildirisinden...

Erkunt Döküm gibi çok önemli fabrikaların tam ortasmdadır. Bu fabrikalar ise aynı zamanda sermayenin sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma saldırısının yoğun olarak yaşandığı, gündemdeki yeni saldırıların ise fazlasıyla etkileyeceği yerlerdir.

Diğer bir nokta da sınıf hareketinin bugünkü seyrinde, işçi sınıfının birleşik-militan-politik bir mücadelesini gerçekleştirme yakıcı ihtiyacı vardır. Böyle bir mücadele için, sınıf dayanışmasının geliştirilme imkanının en çok bulunduğu tekil direnişler özel bir yer tutmaktadır. Ayrıca geçmiş deneyimler de göstermektedir ki, tekil direnişlerin en önemli açmazı da sınıf dayanışmasının eksikliğinden, direnişlerin yalnızlaşmasından ortaya çıkmaktadır.

Bütün bu noktaları göz önünde bulunduran komünistler, müdahalelerini sermaye saldırısına karşı birleşik-militan-politik mücadele şiarı etrafında örülmüş bir program çerçevesinde gerçekleştiriyorlar. Bu tür bir eylem programını hem direnişteki işçilere propaganda etmekteyiz, hem de çevre fabrikalarına ve semtlere dönük olarak bu programa uygun bir propaganda gerçekleştirmekteyiz. Gerçekleştirilen saldırının bir bütün olarak sınıfa yöneldiğini, ancak ortak bir karşı koyuşla püskürtülebilineceğini belirterek, ALTAŞ direnişine dönük olarak bir kamuoyu oluşturmaya çalışmaktayız. Bir yandan çevre fabrikalara ve semtlere dönük olarak sınıf dayanışmasının anlamı üzerinden bir çalışma yapmakta, diğer yandan ise militan bir direniş ve kamuoyu çalışması yapmadan zaferin elde edilemeyeceğini direnişteki işçilere anlatmaktayız.

Komünistlerin önünde partileşme süreciyle ilişkili olarak sınıf hareketine, direnişlere müdahale ve önderlik etme görevi durmaktadır. Bunu ise en ileri eylem ve müdahale hattını savunarak ve gerçekleştirerek başaracaklarının bilincindedirler. Bugüne kadar elde ettikleri birikim yeterince öğretici olmakta, müdahalelerini ise bu birikimler ışığında yapmaktadır. ALTAŞ direnişini ise birleşik-militan-politik bir sınıf hareketinin dayanaklarından biri yapma konusunda da kararlıdırlar.

Türk Traktör işçileri sınıf kardeşleriyle dayanışmaya!

Kardeşler;

Tekel'de yaşanan saldırı bizlere hiç de yabancı değil. Bugüne dek Türk-Kürt, Alevi-Sünni, laik-dinci diye böldükleri bizleri şimdi de taşeron-kadrolu-geçici-mevsimlik diyerek bölmeye çalışıyorlar. Amaçları bellidir: Saldırılar karşısında dağınık tutmak, mücadelemizi zayıflatıp ücretlerimizi, sosyal haklarımızı daha kolay tırpanlamak, sendikasız ve örgütsüz bırakmak, sınıfın birleşik, politik, militan mücadelesinin önüne set çekmektir. Peki bu pervasız sömürücüler, asalak kan emiciler bu cesareti nereden buluyorlar?

Bu cesareti, tam da bizim suskunluğumuzdan, pasifliğimizden, düzenle dişe diş bir mücadeleyi göze alamayışımızdan buluyorlar. Yıllardır yanıbaşımızdaki kardeş Kürt halkı gün be gün katledildi. Sustuk! Cezaevlerinde devrimciler vahşice katledildi. Sustuk! Çocuklarımız işkencelerde, yargısız infazlarda, güpegündüz sokaklarda terör çetelerince kıyıma uğradılar. Sustuk! Paralı eğitimle çocuklarımızın geleceği karartıldı. Sustuk!

İşçiler, kardeşler;

Susma! Sesini mücadeleci işçilerin, devrimcilerin, komünistlerin sesine kat. Karşımızda ordusu, polisi, MGK'sı, DGM'si, sağlı sollu düzen düzen partileri, hain sendika ağaları, emek düşmanı basınıyla asalak bir sermaye düzeni var. Bir şeyleri daha var: İşçilerin emekçilerin devrimci mücadelelerinden korkuları... Biz, kapitalizmin mezar kazıcıları, andolsun ki bu korkularını gerçeğe çevireceğiz. Onlar gücümüzün bal gibi farkındalar. Ama bizler, henüz, "ihtilalci sınıf partimizi" yaratamadığımız için gücümüzü kullanamıyoruz. Gün artık, "yeter, kavga!" deme zamanıdır. Direnişçi işçilerle, komünistlerle tek yumruk tek barikat olma zamanıdır. Türk Traktör işçileri Altaş işçileriyle dayanışmaya! Sermayenin Ankara'daki saldırılarına sıkı bir darbe vurmaya!

Ekimci İşçiler imzasıyla dağıtılan bildiriden (Şubat '96)...

MLKP'deki gelişmeler üzerine

MLKP, önce TKP/ML Hareketi ve TKİH'in ardından da TKP/ML (Yİ)'nin tek bir örgütsel yapı içinde birararya gelmelerinden oluştu. Sözkonusu örgütlerin yeni ve tek bir örgütsel yapı içinde biraraya gelmeleri, belirli bir nesnelliğe ve mantığa da oturan olumlu bir adımdı. Zira biraraya gelen örgütler arasında programatik-ideolojik planda ve sınıfsal taban anlamında herhangi bir ciddi farklılık sözkonusu değildi. Devrimin temel sorunlarından devrim tipine, oradan örgütlenme ve mücadele anlayışlarına kadar pek çok kritik alanda geçmişten bu yana benzer görüşler savunmaktaydılar ve giderek de bu alanlarda birbirlerine çok daha yakınlaşmaya başladılar. Tüm bu temel ortaklıklara karşın, bu örgütlerin yakın zamana kadar biraraya gelemeyişlerinin arkasında, devrimci hareketin farklı kanallarından geliyor olmalarının etkileri vardı. TKP/ML ve THKP-C kaynaklı bu örgütlenmeler, daha sonra "Arnavutlukçu çizgi" olarak anılacak bir ortak zemine doğru paralel bir evrim yaşamışlarsa da, geçmişle korunan güçlü manevi bağlar ve özellikle de küçük burjuva sosyal tabanın atomizasyonu besleyici karakteri, bu akımların uzun bir süre ayrı kalmalarına kaynaklık etti. Ayrı örgütsel yapılar olarak politik yaşamı sürdürüyor olmak ise giderek ayrılığı daha da besleyen ek bir faktöre dönüştü. Birtakım ayrılık noktaları taraftarlara "büyüteçle" yansıtıldı, bu ve başka yol ve yöntemlerle tabanlar birbirine karşı kemikleştirilmeye çalışıldı.

Taraflardan biri, TKP/ML Hareketi birlik fikrine her zaman daha yatkın ve eğilimliydi. 12 Eylül süreci, Doğu Avrupa'da yaşanan çöküş, devrimci hareketin bir bütün olarak güç kaybına uğramış olması olumlu-olumsuz pek çok yeni eğilim ve arayışla birlikte, güçlü bir birlik eğilimini de ortaya çıkardı. Birlik eğiliminin güçlenmesi aynı zamanda ve temelde iddiasızlaşmanın ve güçsüzlük ruh halinin de bir göstergesiydi. Ama bu eğilim devrimci örgütlerin devrimci bir temel üzerinde birleşmesini kolaylaştırdığı ölçüde, kuşkusuz ki olumlu bir süreci de beslemiş oldu. MLKP, bu olumlu birlik türünün bir örneği oldu. Biz komünistler iki temel nedene dayalı olarak başından beri bu birlik sürecini olumlu ve sevindirici bir gelişme olarak değerlendirdik. Zira bu birlik hem siyasal tablonun daha da netleşmesi anlamına geliyordu, hem de ve çok daha önemli olarak, devrimci saflarda tasfiyeciliğin hız kazandığı bir süreçte, bazı devrimci örgütlerin güçlerini birleştiriyor olması, devrim cephesi açısından bu nedenle de, tasfiyeci akıntıya karşı duruş imkanlarını artırması açısından da özel bir önem ve değer taşıyordu.

Ne var ki tarih hiçbir zaman çok kolay ve pürüzsüz gerçekleşen birlik girişimlerine tanık olmamıştır. Hemen tüm önemli yol kavşaklarında olduğu gibi birlik dönemlerinde de, kapsamı içinden geçilen koşullara bağlı olarak değişen çeşitli iç huzursuzluklar ve ayrılıklar yaşanagelmiştir. Devrimci mücadelede yorulmuş, bu mücadelenin dışına düşmek isteyen, ama bunu ifade etmeyi ve bu açıklıkta yaşamayı küçük burjuva "onuru"na yediremeyen unsurlar, böylesi dönemleri kaçışın soylu bir gerekçesi olarak kullanagelmişlerdir. Bu tür süreçlerde ayrılığı, dışa düşüleri koşullayıp gündeme getiren bir başka neden de, yeni örgütsel şekillenişin eski örgütsel alışkanlık ve statükolarla çatışmasıdır. Bu dönemlerde eski alışkanlıkları ve statükoları terketmekte zorlanan kadrolar, hoşnutsuzlukların, ayrılıkların ve dışa düşüşlerin kaynağı olabilmektedirler. Ve hepsinden çok daha önemlisi, geçmişte abartılan tali ayrılıklar, grupçu önyargılar birleşme süreçlerinde birliğin önüne önemli bir ayakbağı olarak çıkmaktadır. Geçmişin bu köklü önyargılarını, abartılı fikir ayrılıklarını, tüm bunların yarattığı engelleri bütün kadroların kolaylıkla aşabilmesi mümkün

değildir. Ve bu durumda ayrılıkları ve kopuşları besleyen bir başka önemli faktördür.

MLKP'yi örtaya çıkaran birlik süreci de, nedenli dışa yansıtılmamaya çalışılırsa çalışılsın tüm bu açılardan kolay bir süreç olmadı. Önemli esneklikler gösterilerek birlik mümkün hale gelebildi. Ne var ki birliği gerçek kılmak için gösterilen bu esnekliklerden hoşnut olmayanlar da mevcuttu. Ayrıca birliğin geçmişte oldukça abartılı bir önem ve anlam atfedilen bazı sorunlarda değerlendirme değişikliklerini gündeme getirmesi, birliğin ancak bu şekilde mümkün olabilmesi, birlik sürecini daha da sorunlu hale getiren önemli bir unsurdu. Zaman ve içerik olarak bu değerlendirme değişikliklerinin sindirilmesini sağlayacak bir yoğunlaşmanın gerçekleşmemesi ise sözü edilen bu sorunu daha da önemli hale getiriyordu.

MLKP'de, yakın süreçte bu faktörlerden beslendiği kesin olan bir ayrılık yaşanmıştır. Normal koşullar altında bu tür bir gelişme bizi ancak olayın siyasal anlamını kavramak çabası sınırları içinde ilgilendirirdi. Devrimci bir örgütün bölünmüş olmasının, eğer bu bölünme ileriye dönük değilse, komünistler açısından başka hiçbir özel anlamı ve değeri yoktur ve olamaz. Komünistlerin devrim güçlerini parçalayan bu tür bölünmeleri olumsuz bir gelişme olarak görüp değerlendireceği de son derece açıktır. Ama buna karşın komünistler bütün bölünmelerin nesnel bir mantığa sahip olduğunu, bu anlamda da kaçınılamaz bir karakter taşıdıklarını bilirler. Erken bir bölünme, kopuşma olabilir. Ama kural olarak gereksiz bir bölünme, kopuşma olamaz. MLKP'de yaşanan kopuşmanın da bu çerçeve içerisinde nesnel bir mantığının ve temelinin olduğu kesindir.

* Komünistlerin, devrimci saflarda yaşanan bölünme ve ayrılmalara ilişkin yaklaşımları açıktır. Eğer bu bölünme, ayrılma taraflardan birinin açık bir karşı devrimci nitelik kazanması anlamına gelmiyorsa, bu tür durumlarda ayrılmanın şiddet yoluyla engellenmesi ya da etkisizleştirilmesi yöntemi, kesin bir tarzda karşı çıkılması, mahkum edilmesi gereken bir tutumdur. Herkes ayrılma ve ayrı bir örgüt kurma hakkına sahiptir. Bu tür durumlarda tek doğru ve meşru tutum, bölünmenin ideolojik-siyasal kapsamını çözümlemek, devrimci kamuoyunu ve örgüt kadrolarını bu çözümleme üzerinden eğitmek ve donatmaktır. Bir bölünmenin doğurabileceği zararı asgariye indirmenin, yaşanan bölünmeyi arınma ve güçlenmenin bir vesilesi haline getirebilmenin tek doğru, meşru ve işlevsel yolu budur. Komünistler bu söylenenleri bizzat kendi pratik deneyimleri ile de kanıtlamışlardır. Bugün komünist hareketin dışına kusulmuş olan tasfiyeci güruhun devrimci hareket nezdinde herhangi bir itibarı ve meşruiyeti sözkonusu değilken yaşanan süreç EKİM'in itibarını azaltmamış, tersine izlenen doğru yöntemle de doğrudan ilişkili olarak daha da artırmıştır. Bu yöntem sayesindedir ki bölünme, EKİM'in arınıp daha da güçlenmesinin bir kaldıracına dönüştürülebilmiştir.

Komünistlerin devrimci hareketteki bölünmelere ilişkin tavrını somutlayan, bu tavra bütünlük kazandıran bir başka önemli unsur da, eğer bu bölünme ileriye, proleter sosyalizmine dönük değilse, bölünmeleri meşrulaştıracak, teşvik edecek her türlü tutumdan özel bir duyarlılıkla uzak durmaktır. Bu tür bölünmelerle ortaya çıkan çevreler ancak devrimci mücadelenin sıcak pratiği içinde, onun sınavından geçerek meşrulaşabilirler, devrimci bir muhatap haline gelebilirler. MLKP saflarında yaşanan bölünme komünistlerin bakış açısından bakıldığında ileriye değil, geriye dönük bir bölünmedir. Bu nedenledir ki bizler açısından bu çevreyi meşrulaştırmak, onlara destek vermek gibi bir tutum sözkonusu olmamıştır ve olamaz. Şu ana kadar izlediğimiz davranış çizgisi de esas olarak bu yönde olmuştur. Bu çizgiyi aşan bazı tekil davranışlara ise müdahale edilmiş ve düzeltilmiştir.

* Ne var ki bunun böyle olması, komünistler açısından MLKP'nin uyguladığı sorumsuz şiddet politikasını desteklemek ya da buna karşı sessiz kalmak anlamına da gelemezdi, gelmedi ve bundan sonra da gelmeyecektir. Zira komünistler ileriye dönük olmayan hiçbir bölünmeyi desteklememeyi, teşvik etmemeyi nasıl temel bir ilke sorunu olarak görüyorlarsa, bu tür bölünmeler karşısında sorumsuz bir şiddet politikasına yönelinmişse, buna karşı çıkmayı ve kesin bir tarzda mahkum etmeyi de aynı ölçüde temel bir ilke sorunu olarak görmektedirler.

Komünistlerin tutumunu belirleyen temel ilkesel çerçeve bu güne kadar bu olmuştur, bundan sonra da bu olmaya devam edecektir.

MLKP "ayrılmaya ve bölünmeye" karşı şiddet uygulamadığını, "sol içi şiddete" karşı olduğunu, aslında MLKP'den bir ayrılma da yaşanmadığını belirtiyor. Yapılanın MLKP'nin "ajanlara, parti düşmanlarına, devrim kaçkınlarına, parti malını gaspedenlere karşı" meşru müdafaha hakkını kullanmaktan ibaret olduğunu iddia ediyor. Şiddet politikasının gerekçeleri olarak ise şunları sıralıyor. "Kontrgerillavari popaganda yaptıkları için; Hareket'e sahip çıkma sahtekarlığı gösterdikleri için; parti mallarını iade etmedikleri için; ajan olduğundan ciddi şekilde şüphelenilen birini koruyarak sorgulama imkanını ortadan kaldırdıkları için; partiyi polise ihbar ettikleri için; partiye silah çektikleri için; hayali şiddet ve saldırı haberleri imal ettikleri için; örgütsel sırları deşifre ettikleri için".

Biz komünistler çok yakından biliyoruz ki sol içi şiddet, bugüne kadar hep bu tür iddialarla meşrulaştırılmaya çalışılmıştır. Şu ana kadar hiç bir örgüt bir başka örgüt ya da çevreye yönelik şiddetini „fikirsel ayrılıklar"la gerekçelendirmemiştir. Öne sürülen gerekçeler MLKP'nin bugün öne sürdüğü gerekçelerin bir benzeri olmuştur. Yakın geçmişte Dev-Sol içinde yaşanan gelişmelerde de benzer, hatta daha kapsamlı suç cetvelleri çıkarılmış ve tüm bunlar uygulanan şiddeti meşrulaştırmanın gerekçeleri olarak kullanılmıştır. Ne ilginçtir ki o günlerde, MLKP, öne sürülen bu gerekçelere en küçük bir biçimde itibar etmemiş, bugün DHKP-C adını alan kanadın izlediği yöntemi şiddetle protesto ve mahkum etmiştir.

Örgütün malını zorla gaspeden, örgütsel sırları deşifre eden, tüm uyarılara karşın bu tutumlarında ısrar gösteren çevrelere karşı devrimci şiddeti uygulamak zorunlu hale gelebilir ve bu koşullarda bu tutum tümüyle de meşru olur. Ama bu tür bir şiddetin amacı, işlevi ve kapsamı son derece sınırlıdır. MLKP'nin uyguladığı şiddet politikası ise başından bu yana bu kapsam ve amacı oldukça aşan boyutlardadır. MLKP tarafından uygulanan şiddet açık bir biçimde, ayrılan çevrenin bağımsız bir politik faaliyet yürütmesini engellemeyi hedeflemektedir. Şiddet aracılığıyla bu çevrenin ayrı bir politik iddia ve yapılanmayla ortaya çıkması engellenmek istenmektedir.

MLKP'nin tutumlarında süreç boyunca meydana gelen değişmeler de, sorunun tek başına ya da temelde „işlenen bazı suçların cezalandırılması" olmadığını ortaya koymaktadır. MLKP'nin ilk dönemdeki tavrına baktığımızda, bütün tutum ve çabanın bir ayrılığı engellemek üzerinde yoğunlaşmış bulunduğunu görmek mümkündür. Diyalog ve görüşme çağrıları, sorunu parti hukuku ve yöntemi içinde çözme güvenceleri, MLKP'nin ilk dönemdeki tutumunun kapsamını oluşturmaktadır. Ne var ki bu çabalar olumlu bir karşılık bulmayınca ve süreç bölünmeye doğru ilerledikçe bu yöntemin yerini şiddet yöntemi almaya başlamış, yukarıda sıralanan gerekçeler bu şiddeti meşrulaştırmak için peşisıra devreye sokulmuştur. Sürecin bu seyri de göstermektedir ki, MLKP'nin esas tepkisi ayrılığadır ve esas hedefi de şiddet yoluyla bu ayrılık çabasını ezip etkisizleştirmektir.

Tüm bu nedenlerden dolayıdır ki biz EKİM'ci komünistler, MLKP'nin uyguladığı şiddeti doğru, haklı ve meşru bulmuyoruz. Mahkum ediyor ve derhal sona erdirilmesi çağırısında bulunuyoruz. Bu tür yöntemlere onay vermek bir yana, sessiz kalmak bile devrimci sorumlulukla bağdaşır bir tutum değildir. Dün Dev-Sol cephesinde yaşananlar bugün MLKP şahsında tekrarlanmaktadır ve onay verildiği, sessiz kalındığı sürece kesin bir biçimde bilinmelidir ki, bu devrimci hareketin geleceğini dumura uğratacak kötü ve kirli bir miras haline dönüşecektir. Tarih bu tür yöntemlerin kalıcı bir çözüm üretmediğini kesin bir açıklıkla göstermekle kalmamış, aynı zamanda ve daha önemli olarak bu tür yöntemlerin giderek bütün devrimci değer ve kazanımların tahrip edilerek yok olmasına hizmet ettiğini de aynı açıklıkla ortaya koymuştur. Komünistler bu nedenledir ki son derece tahrip edici sonuçlar yaratacağı kesin olan bu tür eğilimlere karşı bir ideolojik karşı koyuşu örgütlemeyi ilkesel bir sorun olarak görmektedirler. Komünistlerin bundan sonraki süreçte de bu sorun çerçevesinde izleyecekleri tutum ve ortaya koyacakları çabalar tümüyle bu bakış doğrultusunda olacaktır.

"Cezalandırma" eylemleri ve sınıf bakışaçısı

Sermaye düzeni, kendisiyle beraber bütün toplumu çürütürken, bunun esas nedeni olarak ifade ettiğimiz siyasal süreçlerde kilitlenme olgusunun en azından temel boyutuyla henüz aşılamadığı biliniyor. İşçi sınıfı modern toplumdaki nesnel rolüne uygun bir önderlik kapasitesine ulaşamadığı sürece, ezilenlerin cephesinde durumun kökten değişimi pek mümkün değil. Bunun yanısıra, küçük-burjuva radikalizminin bayrağını dirençle taşıyan DHKP-C'nin varlığı ve bireysel terör eylemleri işçi sınıfının ileri, fakat verili siyasi ortamdan umutsuz unsurlarında çarpık anlayışlara yolaçabiliyor. İşçi sınıfının devrimci misyonuna ve bu çerçevedeki kendi sorumluluk ve rollerine uzak durmanın ifadesi olan bu eğilim, parti inşasındaki süreçler açısından önemli bir tehlikeye işaret ediyor. İşçi sınıfının verili geriliğini mutlaklaştırıp, devrimciliği, sınıftan tamamen ayrı bir kategori olarak ele alan, kendindeki güçsüzlüğü ve zorluklardan kaçışı, "öncü" bir örgütün cezalandırma eylemleriyle örten, sorumlulukları kendi dışına havale eden bu bakışla hesaplaşmak zorundayız.

İşin zor ve hassas yanı, devrim-karşı devrim kamplaşmasının yer yer bu akım üzerinden gündeme gelmesindedir. Bu akımın ve onun temsilcisi olduğu sınıf ve katmanların devrimciliğini aşan bir devrimciliği, işçi sınıfın devrimciliğini, bizzat somut sınıf eylemlilikleriyle ortaya koyamadığımız bir esnada ve iflah olmaz reformistlerin her türlü devrimciliğe ve direniş çizgisine bu akımın çizgi ve tarzı üzerinden saldırdıkları bir ortamda, takınılacak politik tutum daha da önem kazanmaktadır. İçinden geçilen evreden ve politik dengelerden bağımsız olarak, işkencecilerin, halk düşmanlarının, tekelci sermayedarların, bunların her türlü uşaklarının cezalandırılması genel planda haklı ve meşrudur, buna şüphe yok. Bu yönüyle cezalandırma eylemleri ezilenlerin ilerici kesimlerinde haklı bir sempati toplamaktadır. Fakat yığınların geniş kesimleri için durum daha farklıdır ve gerek düzen, gerekse reformizm ezilen yığınların geniş kesimlerinin geri eğilimlerine oynamaktadır. Düzen terör hakkında atıp tutarken, reformizm demokrasinin öneminden provokasyon teorisine kadar bir dizi demagojiye sarılmakta, hatta "devrimci disiplin"den dem vurmaktadır.

Biz, özellikle işçi-emekçi yığınlarının geri kesimleri önünde, bu tarz cezalandırma eylemlerinin haklılığını ve meşruiyetini tereddütsüzce savunmalıyız. Sömürünün bu kadar yoğun, ona eşlik eden baskı ve devlet terörünün bu kadar pervasız olduğu bir coğrafyada bu eylemler hem alabildiğine meşrudur, hem de, ezilenleri kurtuluş hedefine yaklaştırma gücünden/ güçsüzlüğünden bağımsız olarak, bir olgu olarak var olacaktır. Çünkü bu eylem tarzı, bu siyasi çizgi, toplumda ezilen küçük-burjuva sınıf ve katmanların düzene öfke ve tepkilerinin kendi toplumsal karakterlerine uygun düşen bir sistemleşmiş ifadesidir. Bu sınıflar ortadan kalkmayacağına göre, bu çizgi de, hele Türkiye gibi ara katmanların yaygın olduğu bir ülkede hep varlığını sürdürecektir.

Onun etki alanını, ancak onu aşan bir devrimcilik, demek oluyor ki işçi sınıfının devrimciliği daraltabilir. Fakat diğer taraftan işçi sınıfının ve emekçi yığınların ilerici kesimleri nezdinde bu sınıf ve eylem çizgisine karşı açık bir ideolojik mücadele yürütmek zorundayız. Bu eylem tarzının kendiliğindenci mantığı ve sonuçları üzerinde ısrarla durmak, gerçek yolaçıcı ve kurtuluşa götüren sınıf ve eylem çizgisini işlemek, öne çıkarmak gerekiyor.

K. CENK

Gençlik hareketinde canlanma ve devrimci önderlik sorunu

Üniversite gençliği 4-5 Şubat eylemliliği ile uzun bir suskunluk döneminin ardından yeni bir çıkış yaptı. Har(a)çlara karşı gelişen ve militan bir karakter kazanan son eylemlilikler, yüksek öğrenim gençliğinin taşıdığı mücadele dinamizmini ortaya koyması bakımından oldukça önemlidir. Bu eylemlilikler halihazırda belli bir ileri kesimi kapsıyor olmakla birlikte, geniş gençlik kitlelerini birleştirerek mücadeleye çekebilecek bir zemine ve potansiyele de sahip bulunmaktadır.

Gençlik hareketindeki muhtemel bir canlanmanın ilk işaretlerini veren bu gelişmeleri devrimciler ve komünistler doğru bir biçimde değerlendirme sorumluluğuyla yüzyüzedirler. Doğru bir perspektife oturan bir mücadele platformu oluşturarak devrimci güç birliğini hayata geçirebilmek özellikle bugün büyük bir önem taşımaktadır. Zira reformistler küçümsenmeyecek etkinlikleri ile daha şimdiden hareketi geriye çekme doğrultusunda bir çaba içine girmiş bulunmaktadırlar. "Meşruiyet" ve "geniş kitlelerle birleşmek" türünden argümanlar ile radikal bir gençlik hareketinin gelişmesine set çekmeye, yasal-icazetçi bir çizgide hareketi dar akademist zemine sıkıştırmaya çalışmaktadırlar.

Eğitimde özelleştirme saldırısı: Geniş kitleleri birleştirecek bir zemin

Bugün harçlara karşı gelişen eylemlilik esas olarak düzenin eğitim alanındaki özelleştirme saldırısına yönelmektedir. Bu yönüyle genel plandaki özelleştirme saldırısından etkilenen tüm kesimlerle buluşmak ve ortak mücadele kanallarında birleşebilmek noktasında önemli imkanlara sahiptir.

Eğitimin üniversitede harçlar, ortaöğrenimde katkı payı, ilkokullarda kayıt, karne, kömür vb. parası adı altında kademeli bir biçimde özelleştirilmesi, alt sınıfa mensup gençliğin okuma imkanlarını adım adım ortadan kaldırmaktadır. Düzenin krizinin faturasını bütün ağırlığıyla ödeyen emekçi sınıflar, bir de eğitim, sağlık vb. alanlardaki temel hizmetlerin özelleştirilmesiyle iyiden iyiye sefalet çukuruna itilmektedirler. Yalnızca üniversiteler değil, liseler ve hatta ilkokullar bu saldırının hedefi durumundadır. Katkı parasını ödeyemeyen emekçiler bazı çocuklarını okula gönderememekte, ilkokullarda istenilen parayı getirmediği için öğrencilerin sıra dayağından geçirilmesine kadar varan iğrenç uygulamalar sözkonusu olabilmektedir. Düzen her ne pahasına olursa olsun eğitim alanındaki "giderler"den tümüyle kurtulmak çabası içindedir. Uzun dönemdir adım adım gelişen saldırılar, gelinen noktada iyiden iyiye hızlandırılmış bulunmaktadır. Geçen yıl tepkiler nedeniyle geri çekilen katkı payı uygulaması bu yıl yasalaştırıldı, harçlara ise üniversite öğrencilerin ödeyemeyecekleri düzeyde zamlar yapıldı, vb...

Eğitimin her kademede paralı hale getirilmesi ve yüksek öğrenimin emekçi çocuklarının ulaşamayacağı bir ayrıcalık halini alması, liseli gençlik ile üniversite gençliğinin ortak mücadelesini geliştirebilmek bakımından da oldukça önemli olanaklar sunmaktadır. Nitekim son 4-5 Şubat eylemleri de bunu göstermiştir. Bu eylemlerde liseli gençlik de önemli bir yer tutabilmiştir. Eğitim soygununun ilkokullarda da yoğunlaşması ve ilkokul eğitimini sürdürmenin dahi emekçi çocukları için sorun haline gelmeye başlaması, öğrenci velileri üzerinden emekçi kesimlerle birleşebilmenin bir diğer zeminidir. Ayrıca bu soygunun "tahsildar"ları haline getirilmeye çalışılan eğitim emekçilerinin yükselttikleri tepkiler de giderek yayılmaktadır.

Dolayısıyla hem gençlik kitlesinin geniş kesimlerini harekete geçirebilmek, hem de bu hareketi düzenin özelleştirme saldırısından etkilenen işçi sınıfının ve diğer emekçi kesimlerin mücadelesiyle birleştirebilmek açısından son derece elverişli bir zemin vardır. 4-5 Şubat eylemliliğinin de gösterdiği gibi, ortak bir mücadele platformu oluşturmanın imkanları fazlasıyla birikmiştir. Eğit-Sen ile

diğer kamu emekçileri sendikaları, değişik kitle örgütleri, öğretim görevlileri vb. pek çok kesim 4-5 Şubat eylemine yaptıkları açıklamalarla ve bizzat katılarak destek vermişlerdir. Bu henüz bir başlangıçtır. Hem eğitimin özelleştirilmesi saldırısına karşı değişik kesimlerin vereceği desteği daha da geliştirmek ve örgütlemek, hem de geneldeki özelleştirme saldırısına karşı yükselecek mücadele ile gençlik mücadelesini ortak bir kanala akıtmak bugün çok daha kolaydır.

En temel sorun son derece yakıcı hale gelmiş bulunan ve geniş kitleleri kucaklama potansiyeli taşıyan bu talep uğruna yükseltilecek mücadeleye devrimci bir perspektifle önderlik edebilmektir. Zira en geniş kesimleri katmak adına kitlelerin geri düzeyi ile birleşen, dolayısıyla akademizmin sınırlarını aşamayan reformist bir mücadele platformu, bu eylemlilik içinde kitleleri politikleştirme, devrimci bir temelde eğitme, dolayısıyla hareketi devrimci bir mecraya sokma olanaklarının tüketilmesine yolaçar. Kitleselleşen bir hareket karşısında düzen, biriken tepkinin düzen dışı kanallara akmasını engellemek için sus payı denilebilecek bir takım geri adımlar da atabilir. Bu başarılabilse bile, bu tür sözde "taviz"ler kalıcı kazanımlar haline getirilmez. Devrimci bir müdahale ile ileri sıçramayı başaramayan kendiliğinden kitle hareketlerinin yorulması ve geriye düşmesi nedeniyle bu böyledir. Dolayısıyla devrimci önderlik sorunu kritik bir önem taşımaktadır.

Sermaye medyası ve reformist sol

Gençliğin mücadele alanlarına radikal bir eylemlilikle çıkmasından büyük bir rahatsızlık duyan düzen medyası, eylemlere tam bir bayağılık ve ikiyüzlülükle saldırdı. Son derece haklı talepler üzerinde yükselen ve kitleler nezdinde belli bir sempati toplayan eylemleri karalayarak saptırmak, kitlelerin bilincini bulandırmak için yoğun bir çaba harcadı. Bazı işyerleri ile kimi özel arabaların kırılan camları üzerinden amaçsız bir biçimde etrafına saldıran "talancı", "yağmacı" ve "kışkırtıcı" bir gençlik imajı çizilmeye çalışıldı. Zira onlar polis barikatlarını aşarak Taksim'i ve Kızılay'ı fiili miting alanları haline getirmeyi başaran bu tür eylemliliklerin ne ifade ettiğini çok iyi biliyorlardı. Eylemlerin kitleler nezdinde kazandığı meşruiyetten dolayı, gençlerin talepleri kuşkusuz haklıdır diyerek cepheden bir saldırıya geçmediler. Ama "örgüt militanları" yönlendiriyor ve "kışkırtıyor" edebiyatı üzerinden eylemi karalamak için her yolu denediler. Bu eylemler öğrencilerin masum taleplerini kullanan "terör örgütleri"nin işiydi! Eylemlerdeki tahrik edici davranışlara rağmen polis son derece soğukkanlı ve müşfik davranmıştı, vb... Yağma ve talan düzeninin aşağılık kalemleri bu saldırı kampanyasını polis ile tam bir işbirliği halinde yürüttüler.

Sermaye medyasının tutumunda anlaşılmayacak bir şey yoktur. Onları rahatsız eden ve saldırmaya iten cam ve çerçevelerin kırılması değil, gençlik hareketinin militan bir karakter kazanmasıdır. Taşlarla ve sopalarla polis barikatını aşmayı başaran bir gençlik hareketinin gelişmeye başlaması düzen için büyük bir potansiyel tehlikedir. Son derece haklı temellerde gerçekleşen bu eylemliliklerin geniş öğrenci kitlelerine malolması, dolayısıyla kitlesel bir öğrenci hareketinin gelişmesi tehlikesi sözkonusudur. Bu gelişmeyi boğabilmek için, eylemde yaşanan ve bir kısmı bizzat sivil polislerin icraatı olan taşlama olayı kaba bir biçimde çarpıtılmış, sağa sola gelişigüzel saldıran kışkırtıcı örgüt militanları teması bilinçli bir tarzda öne çıkarılmıştır.

Sermaye medyası tarafından "cam-çerçeve" üzerinden yürütülen bu bayağı saldırı kampanyasının reformist-liberal sol üzerinde yankısını bulması ise bu sorunun en önemli yanını oluşturuyor. "Provokasyon" ve "meşruiyet" teorisinin her dönemki sahibi İP bu kez yalnız kalmadı. Kimi reformist akımlar tarafından "provokasyona gelmeyelim", "meşruiyetimizi yitirmeyelim" söylemi üzerinden düzenin propagandasına adeta soldan destek sunuldu. Yeni dönem liberallerinden *Evrensel* gazetesi ile eski Dev-Yol'cular "meşruiyet" üzerinden kurulan reformist-liberal bir platformda İP ile buluştular. "Cam ve çerçevelerin" indirilmesi, "meşruiyet" sorunu üzerinden *Evrensel*'in köşe yazılarının konusu haline getirildi. Bu reformistlere göre son eylemler "meşruiyet zemininde yürümek" bakımından "düşündürücü ve endişelendirici bir görünüm sergile"mişti; "öğrenci eyleminin emekçiler nezdinde meşruiyetini

zedelemeyecek; polis, medya ve politikacıların saldırısını boşa çıkaracak bir tarzın öğrenci eylemine egemen kılınması en önemli sorun olarak gündeme gelmiş bulunuyor"du.

Eski Dev Yolcu'lara göre de, "yapılmış olan bazı düşüncesiz ve anlamsız davranışlar hem bu eylemlere hem de demokratik öğrenci hareketinin bütününe bir gölge düşürmüş"tü. Bu durum mitinglerde "yetkin bir inisiyatifin olmadığını" gösteriyordu. Bu liberaller açısından reformizmin etkin kılınamadığı bir yerde "yetkin inisiyatif"den sözedilemez. Eylemliliklerde "grup çıkarları"nın öne çıkarılmasını engellemek adına devrimci şiarların atılmasını ve devrimci pankartların taşınmasını engellemeye çalışan bu reformistlere 4-5 Şubat eylemlilikleri en iyi cevap olmuştur. Kızılay ve Taksim, yalnızca akademik-demokratik taleplerin değil, düzeni hedefleyen devrimci şiarların haykırıldığı bir mücadele alanı haline getirilmiştir.

İP ise eyleme ilişkin değerlendirmelerinde işi tam bir utanmazlığa vardırdı. 4-5 Şubat eylemlerine damgasını vuran radikalizm onların en büyük korkusuydu. Dolayısıyla saldırının öncelikli hedefi devrimci mücadele çizgisi oldu. "Cam-çerçeve" olayı en rezil biçimde öne çıkarılarak eylem bunun üzerinden tartışıldı. Acaba kaç milyon insan "bunların derdi harç filan değil, bunlar karışılık peşinde!" diye düşünmüştü! Böyle giderse, üniversitede çocuğu olanlar "biz harçlarımızı ödeyelim, çocuklarımız helak olmasın" diyeceklerdi, vb. minvalde giden gerici bir propaganda ile eylemi gözden düşürmek çabasında düzen medyası ile yarıştılar. Ayrıca bu güruha göre, özgürlük "sokakta" kazanılamazdı. "Sokak, düzenin üretim dışına sürdüğü, belki toplumun en fazla acı çeken buna rağmen örgütlü bir mücadele yerine intikam için kırıp dökmeye yatkın kesimlerinin mücadele ortamı"ydı. İP "sokak"tan korkmakta son derece haklıdır. Kitlelerin düzene karşı derinleşen öfke ve kininin devrimci mücadele kanallarına akmasına duyulan korkunun açık bir ifadesidir.

Liberal-tasfiyecilerin asıl korkusu: Radikal bir gençlik hareketi

En disiplinli bir kitle eyleminde bile kimi "aşırılık"ların ya da düzenin "provokasyon" girişimlerinin yaşanmasından kaçınmak mümkün değildir. Devrimci kimlik yitirilmediği sürece, 4-5 Şubat eyleminde yaşananlar "emekçi kitleler nezdindeki meşruiyeti yitirmemek" üzerinden tartışılamaz. Eğer bu eylemlerde bilinçsiz bir biçimde etrafına saldıran talancı ve kışkırtıcı bir gençlik imajı yaratılmaya çalışılarak kitlelere bir takım çarpık mesajlar verilmek isteniyorsa, bu durumda yapılması gereken, düzenin propagandasına malzeme vermeyelim demek değil, tam da bu noktada bu saldırıyı tersine, düzenin kendisine çevirmektir. Yağmacı ve talancı olan sizin düzeninizdir. Kürdistan'da dağları bombalıyor, ormanları yakıyor, evleri-köyleri yıkıyorsunuz. İşçilerin ve emekçilerin yarattığı tüm değerleri yağmalamakla kalmıyor, onların çocuklarının geleceğini de karartıyorsunuz. Sonra da büyük bir ikiyüzlülükle emekçilerin yanına bile yanaşamadıkları bazı vitrin camlarının kırılması üzerine aşağılık bir propaganda yürütüyorsunuz. Eğer ortada bir "provokasyon" varsa, gençliğin en temel insani hakkı olan eğitim hakkını pervasızca çiğneyen bu düzendir asıl "provokatif" olan, vb... Bu son derece yalın gerçeklerin bir karşı propagandanın konusu yapılamadığı bir yerde, devrimci kimlik adına hiçbir şey kalmamış demektir. (Burada sorun, eylemde yönelinen kimi hedeflerin yeterince isabetli olup olmadığı değildir. Bu ayrıca tartışılabilir. Ne var ki bu tartışmayı doğru ve amaca uygun bir tarzda yine bizzat devrimciler yapabilir. Her gerçek devrimci kitle eyleminden öcü gibi korkan liberaller değil.)

Gerçekte bu reformistler için sorun "emekçi kitleler nezdindeki meşruiyet" değil, düzen nezdindeki meşruiyettir. Kaldı ki, bugünün Türkiye'sinde emekçi kitlelerin vicdanı onların meşruiyet sorunu haline getirdiği "aşırılık"ları da çok rahat karşılamaktadır. Rahatsız olan emekçi kitleler değil bu reformistler olmuştur. Bu eylemler emekçi kitleler tarafından meşru bulunduğu ve sempatiyle karşılandığı içindir ki, düzen medyası cepheden saldırmaya cesaret edememiş, eylemi çarpıtarak gözden düşürmek noktasında bilinçli bir tutum içerisine girmiştir. Liberal reformistler bu tutumu boşa çıkarmak bir yana, aynı koroya "provokasyona gelmemek", "meşruiyeti yitirmemek" üzerinden

katılmakta bir sakınca görmemişlerdir. Kuşkusuz bu nedensiz değildir. Onların yasal-icazetçi mücadele anlayışlarıyla ilgilidir. Sorun düzen karşısında meşruiyet olunca, düzenin karşısına "aşırılık"larından arındırılmış, demek oluyor ki "terbiye edilmiş" bir gençlik hareketi ile çıkmayı hedeflemektedirler. Radikal gençlik eylemleri medyanın saldırı konusu haline getirilirken, reformistlerin düzenlediği kimi eylemlerin öne çıkarılması boşuna değildir. Aynı şekilde İP'in "Koordinasyon"un formüle ettiği taleplere ve eylem çizgisine dizdiği övgüler de...

Akademik-demokratik mücadele ve kitlelerin devrimci eğitimi

Son gençlik eylemleri akademik-demokratik talepler uğruna mücadelenin gençlik kitlelerini harekete geçirebilmek açısından ne denli önemli bir olanak olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur. Ama devrimci bir perspektifle ele alınamadığı koşullarda, bu mücadelenin düzen içi kanallarda boğulmaya son derece elverişli bir zemin olduğu da açıktır. Devrimci önderlik sorunu burada temel bir bir önem taşımaktadır.

4-5 Şubat eylemleri esas olarak har(a)çların kaldırılması, kredilerin artırılması, polis-jandarmanın okuldan çekilmesi türünden ekonomik-demokratik talepler ekseninde gelişmekle birlikte, kendini bu dar alana hapsetmemiş, doğrudan politik taleplerle ve militan bir tarzda kendini ortaya koyabilmiştir. Bu yönüyle hareket geniş gençlik kitleleri kucaklayabilmek bakımından olduğu kadar, militan politik bir gençlik hareketi geliştirebilmek açısından da önemli olanaklara sahiptir. Ancak, son yılların en kitlesel eylemleri olmasına rağmen, esas olarak gençliğin belli ileri kesimlerini kapsadığı da bir gerçektir. Devrimci öğrenci hareketi gençlik kitleleriyle kurduğu bu ilk bağları geliştirmeyi, gençliğin daha geniş kesimleri ile buluşmayı başarabilmek durumundadır. Kuşkusuz, "daha geniş kitlelerle birleşmek"ten, kitlelerle geri eğilimleri üzerinden uzlaşmayı anlamıyoruz. Gençlik kitlelerinin daha geniş kesimlerini kendi özgün talepleri üzerinden kavrayarak harekete geçirmek, bu hareketlilik içinde onları devrimcileştirmektir temel sorunumuz. Burada karşımıza akademik-demokratik mücadelenin nasıl bir perspektifle ele alınması gerektiği sorunu çıkıyor.

Komünistler akademik-demokratik mücadeleyi küçümsemek bir yana, özellikle bugünün Türkiye'sinde politik bir gençlik hareketinin geliştirilebilmesi için bu mücadelenin taşıdığı önemi sürekli olarak vurgulamışlardır. Kuşkusuz akademik-demokratik mücadeleyi tutarlı bir çizgide geliştirebilmek dahi gençliğin politikleştirilebilmesiyle doğrudan bağlantılıdır. Ama gençlik kitlelerini kendi sorunları temelinde harekete geçirmeksizin de bunu başarmak son derece güçtür. Burada kritik sorun ekonomik-demokratik haklar mücadelesi ile iktidar mücadelesi, reform ile devrim ilişkisinin nasıl kurulacağıdır. Başka bir deyişle, akademik-ekonomik-demokratik talepler uğruna mücadelenin temel politik hedeflerimize nasıl bağlanacağıdır.

Akademik-demokratik haklar uğruna mücadelede bizim asıl hedefimizin şu ya da bu talebin kendi içinde elde edilmesi olmayacağı açıktır. Kuşkusuz bu mücadelenin konusu olan talepleri propaganda ve ajitasyonumuzda etkili bir biçimde kullanacağız, bu talepler uğruna kararlı bir mücadele yürüteceğiz, bu mücadelenin bizzat önderliğini yapacağız. Kitlelerin en geniş kesimlerini bu talepler uğruna harekete geçirmeye çalışacağız. Ama asıl amacımızın bu talepler doğrultusunda harekete geçen kitlelerin bilincini geliştirmek, onları devrimci bir temelde eğitmek olduğunu bir an için bile unutmayacağız. Eylemlilik içine giren kitlelerin verili bilinci üzerinden politika yaparak onları ürkütmemek reformistlerin sorunu olmuştur her zaman. Onların bugün yapmaya çalıştıkları da budur.

Kuşkusuz her eylemlilik kendisini belli hedefler üzerinden ortaya koyacaktır. Kitlelerin verili bilincini gözetmeden hedefler koyan politikaların hiçbir başarı şansı yoktur. Ama tersinden, kitlelerin eyleminin dar çerçevesinin kırılamadığı, ileri çekilemediği, bilincinin geliştirilemediği koşullarda akademik-ekonomik-demokratik bir zeminde de olsa, bir mücadelenin kararlı bir çizgide ilerlemesi mümkün değildir. Devrimci bir önderliğin müdahalesinden yoksun eylemlilikler ileriye sıçrayamadığı için ya giderek yorulacak ya da

düzenin terörü karşısında gerileyecektir.

Açıktır ki, kitlelerin eyleme çekilebilmesi onların bilincindeki bir ilerlemenin ifadesidir. Ama bu bilincin halihazırda son derece dar ve sığ olduğu da tartışmasızdır. Eylemlilik bu darlığı kırmanın en uygun zeminidir. Kitleler kendi mücadelelerinden öğrenirler! Ama bunun kendiliğinden gerçekleşen devrimci bir eğitim süreci olarak yaşanamayacağı, devrimci müdahalenin burada kritik bir önem taşıdığı da reformistlerin özenle kararttıkları bir gerçektir. Onlar en geniş kitlelerle buluşmak adına akademik-ekonomik taleplerin dar çerçevesine sıkışan bir mücadele platformu ile eylemleri düzen içi sınırlarda tutmaya, geriye çekerek ehlileştirmeye çalışmaktadırlar. Kitleler kendi eylemlerinden de öğreneceklerdir; ama bu eğitim dar "ekonomik-demokratik" çerçeveyi, dolayısıyla düzen içi bilincin sınırlarını aşamayacaktır.

Oysa eylemlilik içine giren kitleler devrimci müdahaleye her zamankinden daha çok açık hale gelirler. Devrim ve sosyalizm propagandasının olağan dönemlerden olduğundan çok daha kolay bir biçimde kitlelere taşınmasını kolaylaştırır her eylemlilik süreci. Düzenin terörü ile yüzyüze gelen kitlelere devletin hangi sınıfın devleti olduğunu kavratmak, son gençlik eylemlerinde medyanın yürüttüğü karalama kampanyasını düzen karşıtı bir saldırıya çevirmek çok daha kolaydır. Yani akademik-demokratik bir zemin üzerinde de gelişse, eylemlilik süreci, politik müdahalenin en çok yoğunlaştığı, temel hedeflerin en açık bir biçimde propaganda edilebildiği süreçler olmak durumundadır. Kitlelerin mücadele içinde eğitilmeleri ancak bu koşullarda mümkündür. Bugüne kadar işçi hareketi kendiliğinden yükselen mücadelesi içinde önemli deneyimler biriktirmiştir. Ama bu birikim yükselen hareketin her seferinde kırılmaya uğramasının önüne geçememiştir. Bu son derece anlaşılırdır. Etkin bir devrimci müdahalenin olmadığı, bizzat hareketlilik sürecinde işçilerin bilincinin geliştirilemediği koşullarda, sınıf hareketi ekonomist-sendikalist mücadelenin dar çerçevesini kırmayı başaramamakta, daha ileri bir düzeye sıçramakta zorlanmakta ve geriye düşmektedir.

Düzenin çok yönlü saldırılarıyla yüzyüze olan gençlik hareketinin de, zaman zaman yaptığı çıkışlara rağmen, bir türlü etkin bir güç olarak kendini ortaya koyamamasında bir dizi nesnel ve öznel etken rol oynamıştır. 12 Eylül karşı-devriminin baskısıyla küçük-burjuvazinin yaşadığı dağılma ve kırılma nesnel etkenler içinde en temelli olanıdır. Küçük-burjuvazinin damgasını vurduğu bir devrimci yükseliş dönemi geride kalmıştır. Dolayısıyla '80 öncesinde olduğu gibi kitlesel bir devrimci gençlik hareketinin salt kendi iç dinamikleri ile geliştirilebilmesi oldukça güçtür. Sınıf ve kitle hareketindeki canlanma gençlik hareketine zaman zaman bir ivme kazandırsa da, yaşanan canlanma bir süre sonra yerini durgunluğa bırakmıştır. Nesnel etkenlerin yanısıra devrimci demokrasi ile reformistlerin hareketin önderlik ihtiyaçlarına cevap verememesi de bunda önemli bir rol oynamıştır. Gençlik hareketinin gerçek sorunları ve mücadelenin ihtiyaçları konusunda tam bir kafa karışıklığı içinde bulunan devrimci -demokrat akımlar, ya kendi gündemleri üzerinden kapalı devre eylemliliklerle, ya da salt akademik-demokratik propaganda üzerinden harekete müdahale etmeye çalışmışlardır. Komünist gençlik hareketinin zayıflığı da bunlara eklendiğinde, hareketin önünü açmak mümkün olamamıştır.

Ama son eylemler de göstermektedir ki, gençlik hareketinin yeni bir döneme girdiğine ilişkin pek çok işaret vardır. Sorunlarına gün geçtikçe yenileri eklenen gençliğin özellikle son dönemlerde ciddi bir tepki ve hoşnutsuzluk içinde olduğu gözle görülebilen bir gerçektir. Düzenin derinleşen krizi ve İMF tarafından dayatılan özelleştirme saldırısı bu alanda da sonuçlarını üretmiş, diğer sorunların yanısıra harçlar üzerinden gençliğin okuma hakkına yönelen saldırı alttan alta birikmekte olan tepki ve hoşnutsuzluğu daha da derinleştirmiştir. 4-5 Şubat eylemlerinin belli bir kitlesellikle gerçekleşmiş olması ancak bu gelişmeler ışığında anlaşılabilir.

Öğrenci hareketini bekleyen iki tehlike

Bugün öznel planda öğrenci eylemliliğinin gelişmesini sekteye uğratabilecek iki tehlike sözkonusudur. Birincisi hareketin "akademik-demokratik" mücadelenin dar alanına sıkıştırılarak düzen içi kanallara akıtılmasıdır. Liberal-tasfiyeci reformistler eliyle yapılmaya

çalışılan budur. Bir diğer tehlike ise akademizme düşmemek adına izlenecek sol-sekter çizgidir.

Eylemlilik süreci bu her iki tehlikeyi aşmanın önemli olanaklarını sunmaktadır. Devrimci bir önderlik ortaya konulabildiğinde, eylemlilik reformist çizgiyi etkisizleştirecektir. 4-5 Şubat eylemleri bunu yeterli açıklıkta göstermiştir. Eylemdeki kimi zayıflıklar, kuşkusuz ki orada bulunan devrimcilerin koyduğu inisiyatifle, boşa çıkarılabilmiştir. Örneğin polisle yapılan pazarlıklar sonrasında megafonla açıklanan Tünel'e yürüme kararı "Taksim'e!" şiarıyla geri çevrilmiştir. Ankara'daki polis barikatı yapılan görüşmeler sonucu değil, kitlenin ortaya koyduğu pazarlığı reddeden kararlı tutum sayesinde aşılabilmiştir. Eylemlilik içinde gücünün bilincine varan ve özgürleşen yığınlar devrimci inisiyatife cevap vermekte zorlanmamaktadırlar. Bu son eylemliliklerin devrimcilere öğrettiği en önemli derslerden birisi de budur.

Sol-sekter çizgi ise, "dar kadro eylemleri"ne, "geri eylem biçimleri"ne karşı çıkmak türünden çok devrimci gibi görünen bir takım argümanlar üzerinden, gerçekte nesnel olarak eylemsizliğin/pasifizmin teorisine hizmet etmektedir. Kitlelerden uzaklık, politik mücadeleyi önemseme adına akademik-demokratik mücadeleyi küçümsemek, kitleleri politikleştirmek noktasında bu mücadelenin sağlayacağı imkanları görememek, bu zayıflığı besleyen esas zemindir. Bu zaaf bazı devrimci gruplar şahsında 4-5 Şubat eylemliği sürecinde de ortaya çıkmıştır. Ekimci Genç Komünistler de buna dahildir. 20 Aralık'taki Beyazıt eyleminde reformistlerin de dahil olduğu ortak bir eylemliliği zorlayan doğru bakış açısı, bu eylemde boşa çıkartılabilmiştir. "Dar kadro eylemi" olacağı gerekçesiyle eyleme aktif kitlesel bir katılımın örgütlenmemesi, tek tek yoldaşlarımızın kendi inisiyatifleri ile eyleme katılmaları, Ekimci Genç Komünistler açısından ciddi bir değerlendirme konusu olmak durumundadır. Bu sorunu, eylemin kitlesel bir biçimde gerçekleşmiş olmasından bakarak basit "değerlendirme hatası" olarak görmek, sorunu yalnızca geçiştirmek olacaktır. Esas sorgulanması gereken kavrayıştır.*

Kitle hareketinin gelişme seyri ve dinamikleri konusundaki kavrayışsızlığın yaşanan olumsuz pratikte önemli bir rolü vardır. Gençlik hareketinin biriken sorunlarına rağmen neden bir türlü bir çıkış yapamadığı konusunda kuşkusuz ki genç yoldaşlarımız bilinç planında belli bir açıklığa sahiptirler. Gençlik hareketinin sorunları tartışılırken nesnel ve öznel etkenler başarılı bir biçimde sıralanabilmektedir. Ama pratik müdahale alanına gelindiğinde, bunun köklü bir kavrayış olmadığı görülmekte, bilinç planındaki zayıflıklar dışa vurmaktadır.

Kitlelerden kopukluğun açık bir ifadesi olan "dar kadro eylemleri" kuşkusuz ki bizim her dönem eleştirdiğimiz ve eleştirmeyi sürdüreceğimiz bir eylem biçimidir. Esas olarak "takvim devrimciliği" pratiğinin bir ürünü olarak yaşanmaktadır. Ama devrimci hareketlerin kendi gündemleri üzerinden değil de, harçlar gibi geniş öğrenci yığınlarını yakından ilgilendiren önemli bir sorun üzerinden örgütlenmeye çalışılan bir eylemlilik sözkonusuysa, böyle bir durumda ne kadar insanın gelebileceği üzerinden önden bir "değerlendirme" yaparak bunun üzerinden tutum geliştirmek ne ölçüde doğrudur? Üstelik gençliğin bu konuda derinleşen hoşnutsuzluğuna ve öğrenim yılının başından bu yana yaşanan belli bir hareketliliğe rağmen!.. Eğer eleştirdiğimiz yeterli bir kitle çalışması yürütülmeden bu tür eylemlerin örgütleniyor olması ise, bizim bunun karşısında olumlu bir pratiği örgütlemek gibi bir görev ve sorumluluğumuz vardır. Eylemin örgütlenmesinin dışında kalarak yapılacak eleştirinin ise fazla bir değeri yoktur. Dahası bu açıkça sorumluluktan kaçıştır.

Kitleleri harekete geçirmenin çok değişik

---

* 4-5 Şubat eylemlerinde yukarıda ifade edilmeye çalışılan kavrayış zayıflığı nedeniyle zaaflı bir tutum gösteren Ekimci Genç Komünistler, derhal yaşanan süreçten gerekli sonuçları çıkarma çabasına yönelmişler ve bu çabanın pratik bir göstergesi olarak da son eylemlerde etkin ve inisiyatifli bir müdahale gücü ortaya koymuşlardır. Nitekim bu olumlu tutum, komünist gençlerin Beyazıt mitingi ve Merkez bina işgali eyleminde özel bir role sahip olmalarını da mümkün kılmıştır.

araç, yol ve yöntemlerine uzaklık, bunların "geri" biçimler olarak nitelenip reddedilmesi, "gençliğin tutarlı bir akademik-demokratik mücadele verebilmesinin dahi politikleşmeden geçtiği" gerçeğinin mekanik bir tarzda kabalaştırılmasının bir sonucu olarak, gençliği kendi talepleri uğruna harekete geçirmek doğrultusunda etkin bir çaba ortaya konulamaması vb., tüm bunların niyetlerden bağımsız olarak sonuçta eylemsizliği üretmesi kaçınılmazdır. Güçlerin ve olanakların sınırlılığı koşullarında, devrimci bir çizginin pratikteki karşılığını yaratmak kuşkusuz ki bir süreç sorunudur. Kitle hareketinin ağır bir gelişme seyri izlemesi bunu ayrıca güçleştirir. Bunun içindir ki, özellikle hareketsizlik dönemlerinde kitlelerle bağ kurmanın "geri" olarak nitelebilecek değişik yol, yöntem ve araçları yaratıcı bir biçimde kullanılmak zorundadır. Böyle dönemlerde kitlelerle yüzyüze gelmemizi sağlayacak hiçbir olanağın küçümsenmemesi, ajitasyonumuza ve propagandamızı daha rahat bir biçimde götürebileceğimiz değişik araçların devreye sokulması, daha ileri eylem biçimlerini örgütlemeyi kolaylaştıracak "geri eylem biçimleri"nin örgütlenmeye çalışılması büyük bir önem taşımaktadır. Kitlelerle yüzyüze gelen bir devrimci önderlik kitlelerin ruh halini daha kolay kavrayacak, onlar için yakıcı gelen sorunları çok daha kolay tespit edebilecek, yürütülen propagandanın yarattığı etkiyi çok daha kolay ölçebilecektir.

Komünistlerin temel hedefi politik bir gençlik hareketini geliştirmektir. Biz her dönem etkin ve sistemli bir politik propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütmek zorundayız. Böyle bir faaliyet hiçbir zaman boşa gitmeyecektir. Ama gençliği politikleştirmeyi başarabilmek için de, öncelikle onları harekete geçirmeyi, eylemlilik içine çekmeyi başarmak zorundayız. Tek başına politik propaganda ve ajitasyon faaliyeti kitleleri harekete geçirmek için yeterli değildir. Akademik-demokratik ajitasyonu hiçbir biçimde küçümsememeliyiz. Kitlelerin en geniş ve özellikle de geri kesimlerini harekete geçirebilmek, eyleme çekebilmek için elverişli bir zemini etkin bir biçimde kullanmak, hiçbir biçimde akademizmin dar alanına sıkışmak anlamına gelmez. Bizi burada esas olarak ilgilendiren talebin ne olduğundan çok, bu talebin kitleleri harekete geçirmek noktasında nasıl bir rol oynayacağı, bizim bundan kitleleri politikleştirmek doğrultusunda nasıl yararlanabileceğimizdir.

Öte yandan kitle hareketinin düz bir çizgide gelişmeyeceği de bilinen bir gerçektir. Kimi zaman sıçramalı, kimi zaman ise yavaş ve sancılı bir gelişme seyriizler. Kimi zaman bir çıkış yapar, belirli bir yere kadar gelir, fakat daha ileriye sıçramayı başaramadığı için geriye düşer. Fakat mücadele dinamikleri zayıflasa da tümüyle yokolmaz. Hareket geriye çekilir, kendini toparlar ve bir dizi nesnel ve öznel etkenin etkisiyle hiç beklenmedik bir zamanda daha büyük bir sıçrama ile kendisini ortaya koyar. Ağır ve sancılı gelişme sürecinin mantığıdır bu. Tepki ve hoşnutsuzluğu alttan altta biriktirip mayalayan bir süreçtir bu. İşte bu süreçte doğru bir tarzda yapılacak devrimci müdahale kritik bir önem taşır. Kuşkusuz tek başına iradi müdahaleler hareketin yükselmesi ve bir sıçrama yapabilmesi için yeterli değildir. Ama tepki ve hoşnutsuzluğu sürekli besleyen bir zemin varsa, arayışlar giderek güçleniyorsa ve bu kendisini zaman zaman zayıf da olsa eylemliliklerle de ortaya koyuyorsa, bunu iyi değerlendirmek, tepkiyi ve arayışı eylem kanallarına akıtabilmek için süreci iradi müdahalelerle hızlandırmaya çalışmak devrimci öncünün görevidir.

Nitekim, geçtiğimiz dönem gençlik hareketliliği, gençliği harekete geçirmenin olanaklarının birikmekte olduğuna dair pek çok ipucu vermiştir. Geçen yılki Kasım eylemleri, faşist saldırılara karşı sağlanan başarı ve Ankara Kızılay Meydanı'ndaki gösteri; bu yıl faşist saldırıları protesto etmek amacıyla Beyazıt Alanı'nda düzenlenen eyleme 1500 kişinin katılması, bunların bir bölümünün devrimci grupların tabanının dışındaki bir kitle olması yalnızca ilk akla gelenlerdir. Yalnızca harçlar sorunu değil, faşist saldırılar da gençliğin bir bölümünü harekete geçirebilmektedir. Tüm bunları bilinçli bir tarzda değerlendirmek, faaliyetimizi yalnızca propaganda ve ajitasyonla sınırlamamak, yanısıra gençlik kitlelerini biraraya getirerek harekete geçirecek çok değişik araçları, yol ve yöntemleri kullanmak böyle dönemlerde büyük bir önem taşımaktadır.

Bölge faaliyetinin sorunları üzerine

Gebze bir çok devrimci örgütün şöyle ya da böyle faaliyet yürüttüğü bir bölgedir. Stratejik konuma sahip fabrikaların yoğunluğu, nüfusun büyük bir bölümünün devrimci faaliyete açık olması, Kürt-Alevi nüfusun yoğunluğu; işçi sınıfı ve emekçilerin biriken mücadele isteği, düzenin uyguladığı baskının gençlik kesimi içerisinde yarattığı hoşnutsuzluk, sürekli olarak yerel direnişlerin patlak vermesi vb., bu bölgenin, devrimci örgütlerin/yapıların (bu arada düzenin de) her zaman ilgisini çekmesini sağlayan temel özellikleri işte bunlardır.

Örgütümüz de başından beri bu özelliklerinden dolayı burada belli bir sürekliliği olan bir faaliyet yürütmüştür. Gelinen yerde belli deneyimler kazanılmış, epey bir mesafe katedilmiş, çeşitli birikimler sağlanmıştır. Özellikle de '95 1 Mayıs faaliyeti ve Polisan direnişi üzerinden bölgede hissedilir bir etkinliğe sahibiz. Bu etkinlik düşmanın özel ilgisine vesile olmuş, faaliyet kısa dönemlerde kesintiye uğramış ama bugüne kadar her defasında sürdürülegelmiştir. Fakat parti hedefi üzerinden baktığımızda bugün gerçekten de önemli yetersizliklerimiz var. İlişki bakımından değil bu yetersizlikler.

Eski bölge örgütü düşman saldırısına karşı gerekli dayanma gücünü gösterememiş, saldırılar karşısında kendini kısa sürede toparlayamamış, yani kendi kendine yetememiştir. Elden gazete ulaştırdığımız az çok tanımlı ilişkiler olsun, pratik faaliyete katılan örgütsel ilişkiler olsun, bu dönemde büyük bir bölümüyle ilişkisiz kalmışlardır. Buna rağmen seçim faaliyetleri döneminde geniş bir faaliyet kapasitesine çok kısa bir dönemde ulaşmayı becermiş olmamız anlamlıdır. Bunun somut verilerinin MYO'ya yansıtılamaması (bunun da nedenleri vardır) elbetteki büyük bir zaaftır.

* * *

Son zamanlarda bölgedeki fabrikalara yönelik faaliyetimizde bir hızlanma var. Cezaevlerindeki katliamlar, devlet terörü ve baskılar ile ilgili çıkan İstanbul İl Komitesi'nin bildirisini esas olarak fabrikalara taşıdık. Seçim çalışması sırasında da yöneldiğimiz Çolakoğlu, Sarkuysan, Kroman Çelik, Omtaş, Çayırova Boru, Ferro Döküm, AEG, Çayırova Cam (Şişe Cam) fabrikalarına ulaştırdık bildirimizi. Dağıtımımız kimilerinde vardiya çıkışı bütün servislere (Ferro Döküm, Kroman Çelik, Sarkuysan, Çayırova Boru, Çayırova Cam), diğerlerinde ise tek bir servise binerek oldu. Birkaç dağıtım hariç, hepsinde ajitasyon konuşmalarımızla dağıtımı birleştirdik.

Yanısıra, Güzeltepe, Mudurnutepe, Emek Mahallesi, Ulaştepe, Gaziler mahallelerinde semt dağıtımı gerçekleştirdik. Fabrika dağıtımlarında işçilerin genelde tepki vermeden izlediklerini söylemek mümkün. Fakat, servis konuşmalarından biri vesilesiyle öncü bir işçiyle tanıştık ve bağ kurduk. Semt dağıtımlarında daha sıcak bir ilgi gördüğümüzü söyleyebiliriz. İşyerlerinde de bildiri dağıtmayı isteyen genç tekstil işçileri faaliyeti heyecanla karşıladılar.

Üstelik tüm bunlar, organımızın yeni olmasına, büyük yetersizliklere ve düşmanın saldırmak için hazırlık yapmasına rağmen kısa bir süreç içerisinde başarılabilmiştir. Bölge örgütümüze dönük yeni saldırı hazırlıkları ise farkedilerek boşa çıkarılmıştır.

Böyle bir faaliyetle ilk kez yüzyüze geldim. Ve bu kısa süre içerisinde önemli tecrübeler edindim. Önceki birikimlerimin bu faaliyet içerisinde gerçekten bir nitel dönüşüm yaşadığına inanıyorum. Şimdi kitleye rahat bir şekilde hitap edebiliyorum. Diyalog kurup geliştirebiliyorum. Perspektiflerimizi rahat bir şekilde ifade edebiliyorum. Teknik-pratik açıdan tecrübeler edindim vb.

* * *

Seçimlerden az önce düşman saldırısı sözkonusu olduğunda güvenlik nedeniyle bir duraklama yaşadık. Şimdi işe daha sıkı başlama bilinciyle hareket ederek kısa bir dönemde önemli bir mesafe almış durumdayız. İlişkileri derleyip-toplama, yeni ilişkilere

ulaşma, fabrikalara yönelme, ilişki çıkarma noktasındayız.

Ama bu güçleri örgütlü hale getirme, organize etme, eylemliliklerde seferber etme noktasında bir güçlük çekiyoruz. Yani bugün gelip bir eşiğe dayanmış durumdayız. Bir ilk adım gerekiyor.

Eşiği atlama adımında yaşadığımız sıkıntıların bizden bağımsız nedenleri var. Vahşice sürdürülen devlet terörününün kitlelerde yarattığı korku, işçiler üzerinde işten atılma riskinin yarattığı basınç, geri bilincin yığınlar üzerindeki etkisi vb. Fakat bu noktada belli bir uyanış var. Hareketliliğin dinamiği birikiyor, yer yer kendini yerel düzeyde ve çeşitli zamanlarda dışa vuruyor. Bunu semtlerde gittiğimiz evlerde görüyoruz. Bir öfke birikimi var. Sohbet için gittiğimiz evlerde, çeşitli sorunlar etrafında temelde bu düzene karşı ajitasyon dinliyoruz.

Ben daha çok bu adımın kendi içimizdeki güçlüklerine değinmek istiyorum:

Bunun nedenlerinden birincisi, faaliyetin belli dönemlerde kesintiye uğramasıdır. Bunun aşılması, sürekli bir deneyim aktarımı; kitle eylemliliklerinde, fabrika direnişlerinde öne çıkma; istenilen düzeyde bir siyasal faaliyet kapasitesine ulaşmakla mümkün olabilir. Kısaca, kesintisiz bir faaliyet kapasitesi, kıvraklık ve becerisine ulaşmak zorudayız.

İkincisi, fabrikalarda hala da kök tutamamış olmamızdır. Bugüne kadar haklı nedenlerle hareketin ihtiyaçları doğrultusunda kazanılan işçi ilişkileri genel siyasal faaliyetin ihtiyaçları çerçevesinde de değerlendirilebiliyordu. Ama gelinen yerde kazanılan işçi ilişkilerini öncelikle ve mutlaka fabrikada değerlendirmeyi başarabilmeliyiz.

Üçüncüsü; tüm birimlerin ve tek tek kadroların sınıfa yönelik siyasal faaliyet içerisinde proleter dönüşümü ve politik önderlik kapasitesinin arttırılması sorunudur. Bu noktada deneyimlerin ve birikimlerin aktarılması, tecrübesiz yeni kadroların, tecrübenin ve birikimin olduğu alanlarda konumlandırılması, ideolojik-teorik eğitimin de pratik içinde sürekli hale getirilmesi gerekiyor. Yakaladığımız ilişkilere de bu bakış açısıyla yaklaşırsak, pratik çalışmaya çıkmak isteyenleri sınıfa yönelik siyasal faaliyet içerisinde eğitirsek bu tıkanıklığı aşmanın ilk adımını büyük ölçüde atmış olacağız.

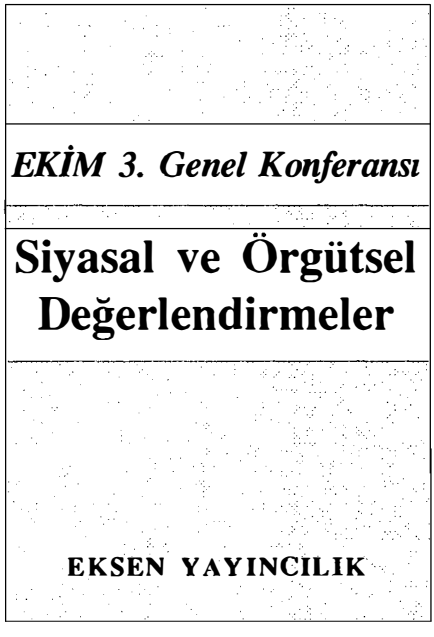
Son olarak deneyimim üzerinden üçüncüyle bağlantılı olarak belirtmek istediğim bir sorun: inisiyatifsizlik. EKİM: "Nerde Ekimci varsa EKİM ordadır" demiştir. Bunu doğru bir perspektifle ele alırsak, gerçekten de büyük bir inisiyatif alanı tanınmıştır EKİM'ci devrimcilere. Burda yeni ilişkilere görev vermek, görev almalarını sağlamak, yani zorlamak, fakat önaçıcılığı, bir ilk öncülüğü yapmayı ihmal etmemek gerekiyor. Bunu şu son dönemdeki deneyimimle kavradım. Politik önderlik kapasitesini yetkinleştirmenin ya da istenilen düzeyde görebilmenin yolu bundan geçiyor.

Burda sıraladıklarım, önerdiklerim siyasal faaliyet pratiğinin benim önüme çıkardığı ya da görebildiğim sorunlar. Sorunları doğru tespit edebilmek, sorunların üstesinden gelmenin önemli bir adımıdır. Komünistler bunu yaptıktan sonra sorunları aşmamak için hiç bir neden kalmaz. Atılganlık, cesaret, pratik insisiyatif işte o zaman gerçek anlamda kullanılır/işe yarar!

Herşey işçi sınıfının illegal-ihilalci partisinin yaratılması için!

Herşey devrim ve sosyalizm için!

Gebze'den bir komünist

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Direnişteki nakliye işçilerini destek ziyareti

Tekel içki fabrikasının nakliye bölümünde çalışan ALTAŞ işçilerinin direnişini desteklemek amacıyla ziyarete gittik. Sermaye her zamanki gibi işçilerin sendikalı olmasına tahamül edemeyerek sekiz işçiyi işten atmıştı. Bunun ardından otuz işçi direnişe geçmişti. Fakat hala kendilerine muhatap birilerini bulabilmiş değiller.

Ziyarete gittiğimizde işçiler sekiz gündür fabrika önünü işgal ederek direniyorlardı. Biz komünist öğrenciler olarak aralarına girdiğimizde hepsi bir işçi sıcaklığıyla ve sevgisiyle bizleri karşıladılar. Konuştuk, sohbet ettik. Fabrika önüne gittiğimizde basın açıklaması yapılmak üzereydi. Kızıl Bayrak ve diğer gazetelerden de insanlar vardı. İşçilerde sınıf bilinci var ve moralleri çok iyi. Çünkü haklı bir mücadele verdiklerini biliyorlar. Bunun yanında diğer işçi kardeşlerinin dayanışması da sevindirici bir durum.

Oradaki işçiler kendisine devrimciyim, komünistim diyen tüm insanların maddi, manevi desteklerini bekliyorlar. Ben devrimciyim, komünistim demekle, şöyle olmalı, böyle olmalı demekle gerçek komünist olunmaz. Komünistler bizzat işçilerin içine girerek, onlara öncülük ederek, onlara sınıf bilincini, mücadele etmeyi aşılayarak onlarla bütünleşir.

Ziyarete gelenlerden biri "işçiler devrimcilerden uzak duruyorlar, yaklaşamıyorlar" demiş. İşçiler bu durumu eleştiriyorlar. Kendisine devrimciyim diyen biri işçilerin içine girerek, işçilerin soluduğu havayı soluyarak, yaşadığı ortamı paylaşması gerekir. İşçilerin dışında durarak dışarıdan komut vermekle olmaz. İşçiler komünistlerin ayağına gitmez, bizzat komünistler işçilerin içine girerler. Tüm bunları söyleyenler yine işçiler.

Yaşam koşulları iyi değil. Sabahtan akşama kadar bütün gün soğukta ve ayak üstünde geçiriyorlar. Ziyarete gelenler ne getiriyorsa onu yiyiyorlar. Kendilerine herhangi bir ihtiyaçları olup olmadığını sorduğumuzda bize, "bu soruyu sorduktan sonra kimse bir daha uğramıyor" dediler. Bir ziyaretçi ayrılırken, herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa bizi bu telefondan arabilirsiniz" demiş ve bir daha uğramamış. İşçiler buna tepki duyuyorlar.

Her geçen gün gelen malların biriktiğini söylüyorlar. Bugüne kadar taşınması için 12 vagon mal gelmiş. Bir vagonun bir gün beklemesi işverene altı milyon lira zarara sokuyor.

Sermayenin kolluk güçleri de "fabrikayı korumak" amacıyla orada bulunuyorlardı. Bu durumda işçiler polisin kimin dostu, kimin koruyucusu, kime karşı koruyucusu olduğunu da görüyorlar.

Z. Özgür/Ankara

Gençlik mücadele alanlarında...

Toplumsal hareketliliğin en aktif dinamiklerinden biri olan gençlik, bu onurlu misyonu taşıma yolunda harekete geçmiş bulunuyor. Yıllardır düzen cephesinin önde gelen boy hedeflerinden biri olmasına rağmen yeniden mücadele alanlarına çıkıyor. Sermaye devleti düşünmeyen, sorgulamayan, sorunlara duyarsız, uyuşuk, kısacası sindirilmiş ve ehlileştirilimiş bir gençlik yaratmak amacıyla saldırılarına her geçen gün bir yenisini ekliyor. Eğitim hakkına pervasızca saldırının ifadesi olan %400'lere varan har(a)ç artışı, gençliğe yönelik saldırının yeni bir örneği oldu. Düzen gençliğin bu saldırıyı kabulleneceği ve boyun eğeceği hesabını yapıyordu. Fakat bu hesap tutmadı.

Bu saldırı bardağı taşıran son damla olmaktan öteye gidemedi. Gerek İstanbul'da gerekse Ankara'da öğrenci gençlik kitlesel sayılabilecek eylemlerle düzene gereken cevabı verdi. Öğrencilerin polisin bütün gözdağına rağmen ortaya koyduğu kararlı ve militan tutum, eylemlerin belki de en önemli kazanımı oldu.

N. Erkan/Ankara

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Mahalli Örgüt Bildirilerinden...

Sessizliği kır, ileriye çık, örgütlen!

Bingo işçileri, kardeşler;

Bingo kapitalistine kalırsa, halinize şükretmelisiniz. Milyonlarca işsiz aç bilaç dolaşırken, bir işiniz var, kıymetini bilin diyor bütün patronlar. İşsizlik kapitalizmin hastalığıdır. Hastalığın kaynağı onlar. Sermaye düzeninin çözümsüz hastalığı olan işsizliği, emeği daha fazla sömürmek, işçiler arasında rekabet yaratmak için kullanan yine onlar. Ya kırk satır ya kırk katır diyorlar.

Kardeşler! Hayatınızı yaşanmaz kılan bu yıkılası köhne düzenin sana reva gördüğü bu sefalet ve zulüm dünyası kader değildir. Eğer bu çark böyle dönüyorsa, bu devran böyle sürüyorsa, bu, emekçi sınıfların bölük pörçük ve örgütsüz oluşundan dolayıdır. Bu durumda görev, örgütlenmek ve direnmektir. Kafanızdaki kişisel kaygıları, korku ve kuşku barikatlarını yıkmalısınız. Birbirinize kenetlenmeyi, üretimden gelen gücünüzü örgütlü bir şekilde harekete geçirmeyi başardığınızda, kazanan sizler olacaksınız. Kurtuluş örgütlenmekten, kurtuluş savaşmaktan geçiyor.

EKİM Sefaköy Bölge Örgütü'nün Şubat '96 tarihli bildirisinden...

Direnişe, devrime, sosyalizme!

İşçiler! Emekçiler! Çürüyen düzeni içinde gün geçtikçe çözümsüzleşen sermaye sınıfı git gide azgınlaşıyor. Azgnlaştıkça da, kendi düzeninin çatlaklarını bizim kanımızla, alınterimizle doldurmaya çalışıyor. Bir taraftan göstermelik bir seçimle, kontr-gerilla artığı polis ve asker şefleriyle dolu bir "saldırı meclisi" oluşturdu. Bu meclisin oluşmasıyla birlikte, hemen her cepheden işçilere, emekçilere, gençlere, kamu çalışanlarına saldırıya geçti.

Son aylarda bu saldırıların en şiddetlileri ise cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelmiş durumda. ... Sermaye devleti bunu neden yapıyor? Bunun yanıtı oldukça net aslında. Korkuyorlar. Bizden korkuyorlar!

EKİM Ankara İl Örgütü'nün Ocak '96 tarihli bildirisinden...

Diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmek yeğdir!

İşçiler, emekçiler! Seçimlerin ardından gelen günler sermayenin faşist devleti eliyle her yanın kana bulanmasına sahne oldu. Teslim alınamayan devrimci tutsaklar Buca'dan sonra Ümraniye tabutluğunda da kafaları demir çubuklarla parçalanarak katledildi. ... Aynı günlerde kardeş Kürt halkına özgürlüğün kırıntısını dahi çok gören sömürgeci sermaye devleti Güçlükonak'ta yeni bir provokasyon düzenledi.

İşçiler, emekçiler! İşten atıldığında, hakkını aradığında, tepene inen jandarma dipçiği, polis copuyla devrimcilere yönelen silah bir ve aynı düşmanın elindedir. İşçi sınıfı ister insanca yaşamak, ister yeni bir dünya kurabilmek için kime yönelirse yönelsin devlet terörünün karşısına militanca çıkmak zorundadır. Sömürü ve baskıya karşı isyan ateşi fabrikalarda büyütülmelidir. Sömürü ve baskıdan tek kurtuluş devrimdedir, sosyalizmdedir.

EKİM İstanbul İl Komitesinin Şubat '96 tarihli bildirisinden...

Devlet Hatay üzerindeki katliam planlarına devam ediyor

TC, Hatay'ı ilhak ettiğinden beri, asimilasyon ve baskı politikaları uygulamıştır. Geçen yıl uygulamaya başladığı köy koruculuğu ve askeri yığınak, ardından olağanüstü hal ve son olarak "özel statülü il" tartışmaları, devletin Hatay emekçi halklarına karşı provokasyon ve katliam planlarıdır.

Önce PKK'nın bazı eylemlerini bahane ederek, köylere yüzlerce silah dağıttılar. Dağıtılan silahların PKK eylemleriyle bir ilgisi yoktur. Çünkü devlet bu planı yıllardan beri uygulamak istiyor. Hatay'daki Arap Alevileri potansiyel "tehlike" gören bu faşist anlayış, bu "tehlike"yi devlet terörüyle yok etmek istiyor.

"Özel statülü il"in uygulanması halinde; devlet güçleri Kürdistan'daki gibi, burjuva hukukunu bile ayaklar altına alıp, keyfi gözaltıları, keyfi işkenceleri, faili (malum) meçhul cinayetleri ve yargısız infazları yaygınlaştıracaktır. Devlet terörünün her biçimini pervasızca uygulayacaktır. Halklar mozaiğinden oluşan Hatay'ın birliğini parçalamaya çalışacaktır. Devletin bu kanlı planını bozalım!

Antakyalı Ekimcilerin bildirisinden....

ile vb. ilgili alçakça yasalardan, bütün uygar ülkelerde burjuvazinin ve kapitalizmin yüz karası olan sayısız kalıntıları bulunan yasalardan, sözcüğün en gerçek anlamıyla taş üstünde taş bırakmadık. Bu alanda yaptıklarımızdan övünç duymak bin kez hakkımızdır. Ama toprağı eski burjuva yasaların ve düzenlemelerin molozlarından *ne kadar çok* temizlediysek, bunun yalnızca toprağın işlenmek için düzenlenmesi olduğunu, ama henüz toprağı işlemenin kendisi olmadığını o kadar iyi anladık.

Kadın, bütün özgürleşme yasalarına karşın, eskisi gibi *ev-kölesi* olarak kalıyor; çünkü onu mutfağa ve çocuk odasına kapatan ve onun yaratma gücünü düpedüz barbarca üretken-olmayan (*unproduktive*), bayağı, sinir törpüleyisi, köreltici, yıpratıcı bir çalıyımayla boşa harcatan ev ekonomisinin ayrıntılarıyla eziliyor, bunalıyor, köreliyor, aşağılanıyor. *Kadının* gerçek *özgürleşmesi*, gerçek komünizm, ev ekonomisinin ayrıntılarına karşı, ya da daha doğrusu, sosyalist büyük ekonomi için onun *kökten değiştirmesi* uğruna (devlet çarkının başındaki proletaryanın yönetiminde) yığın savaşımı neerede ve ne zaman başlarsa, ancak orada ve o zaman başlayacaktır.

Teorik olarak her komünist için tartışılmaz olan bu sorunla pratikte yeterince ilgileniyormuyuz? Elbette hayır. Komünizmin şimdi bu alanda da var olan *tohumlarına* yeterince bakım gösteriyor muyuz? Hayır, gene hayır. Kamusal aşevleri, çocuk bakım evleri, yuvalar- bunlar bu türlü tohumların en güzel örnekleridir, bunlar bütün böbürlenmelerden, tumturaklardan, resmiliklerden uzak, *kadını özgürleştirmeye gerçekten* uygun olan, onun toplumsal üretimdeki ve kamu yaşamındaki rölünden doğan o erkek karşısındaki eşitsizliğini azaltmaya ve yeryüzünden kaldırmaya gerçekten uygun olan yalın, günlük araçlardır. Bu araçlar yeni değildir, (sosyalizmin bütün maddi önkoşulları gibi) geniş-ölçekli kapitalizm tarafından yaratılmışlardır; ama kapitalizmde birincisi ancak bir az-bulunurluk olarak kalmışlardır, ikincisi -özellikle önemli olan budur- ya spekülasyonun, zenginleşmesi, aldatmanın, yanıltmanın bütün kötü yanlarıyla *kar güden* girişimler ya da en iyi işçilerin haklı olarak hınç duyduğu ve tiksindiği "burjuva iyilikseverliğinin gözboyayıcı örnekçikleri" olmuşlardır.

Sovyet Cumhuriyetinde proleter kadın hareketinin genel görevleri üzerine gerek genellikle sosyalizme geçişle bağlantılı sorunlar üzerine, gerek şimdi özellikle zorunlu olarak önplana çıkmış sorunlar üzerine bir çift söz söylemek istiyorum. Kadının durumu sorunuyla Sovyet iktidarı başlangıçtan beri uğraştı. İnanıyorum ki, sosyalizme geçen her işçi devletinin ikili bir görevi olacaktır. Bu görevin birinci bölümü oldukça yalın ve kolaydır. Kadını erkeğin karşısında haksızlığa uğratan eski yasalarla ilgilidir.

Batı Avrupa'daki özgürlük hareketlerinin savunucuları, uzun zamandır, on yıllardır değil, yüzyıllardır, bu eskimiş yasaların kaldırılmasını ve kadının erkekle hak eşitliğini istiyorlar. Ama bunu gerçekleştirmeyi Avrupa'nın demokratik devletlerinden hiçbiri, en ileri cumhuriyetlerden hiçbiri başarmadı. Çünkü orada, kapitalizmin var olduğu yerde, mülkte ve akarda özel mülkiyetin, fabrikalarda ve işletmelerde özel mülkiyetin bulunduğu yerde, sermayenin henüz gücünü sürdürdüğü yerde, erkeğin üstüncelikleri saklı kalıyor. Rusya'da kadının yasal hak eşitliği yalnızca 25 Ekim 1917'de işçiler iktidara geldikleri için gerçekleştirildi. Sovyet iktidarı başlangıçtan beri, her sömürüye düşmanca karşı çıkan, çalışanların bir iktidarı olma görevini benimsedi. Çalışanların mülk sahiplerince ve kapitalislerce sömürülmesini olanaksızlaştırma, sermayenin egemenliği yoketme görevini benimsedi. Sovyet iktidarı mülkte ve akarda özel mülkiyet olmadan, fabrikalarda ve işletmelerde özel mülkiyet olmadan, her yerde, bütün dünyada, en demokratik cumhuriyetlerde bile, çalışanları gerçekten yoksulluğa ve ücret köleliğine ve kadını iki kat köleliğe bırakan şu özel mülkiyet olmadan çalışanların yaşamlarını düzenlemelerini amaç edindi.

Sovyet iktidarı, çalışanların iktidarı, kurulmasının hemen ilk aylarında, kadını ilgilendiren yasamayı kökten değiştirdi. Sovyet Cumhuriyetinde kadına bir astlık konumu tanıyan bütün yasalardan taş üstünda taş kalmadı. Özellikle kadının zayıf konumunu sömüren ve onu yasal olarak eşitsiz ve hatta çoğu zaman aşağı bir duruma indiren yasaları, yani boşanmayla ilgili, evlilik-dışı çocuklarla ve kadının çocuğun babasından nafaka alma hakkıyla ilgili yasaları amaçlıyorum.

Kadın ve Aile/Marx, Engels, Lenin
Sol Yayınları, s.218-228

Ekim Devrimi ve kadının kurtuluşu

V. İ. LENİN

Yoldaşlar! Proleter ordunun kadın kolunun kongresi belirli bakımdan özellikle çok önemlidir; çünkü bütün ülkelerde en çetin koşullarda harekete geçenler kadınlardı. Ama çalışan kadınların büyük bir kesimi önemli ölçüde katılmadan hiçbir sosyalist devrim olamaz.

Bütün uygar ülkelerde, en ileri olanlarında bile, kadınlar öyle bir konumda bulunuyorlar ki, onlara ev-köleleri demek hiç de gerekçesiz değildir. Hiçbir kapitalist devlet, en özgürü bile, kadınların tam hak eşitliğini tanımıyor.

En önce kadınların haklarındaki her sınırlamayı ortadan kaldırmak, Sovyet Cumhuriyetinin görevidir. Burjuva pisliğin, burjuva baskının ve aşağılamanın bir kaynağını -boşanma davasını- Sovyet iktidarı tümüyle ortadan kaldırdı.

Boşanma bakımından tam özgür bir yasamanın varolmasından bu yana hemen bir yıl geçti. Evlilik-içi ve evlilik-dışı çocukların durumundaki farkı da bir dizi politik sınırlama gibi ortadan kaldıran bir kararname yayımladık. Çalışan kadınların eşitliği ve özgürlüğü başka hiçbir yerde böylesine tam gerçekleştirilmemiştir.

Biliyoruz ki yürürlükten kalkmış kuralların bütün ağırlığı işçi sınıfından olan kadının omuzlarına yüklenilir.

Bizim yasamız, tarihte ilk defa, kadını haklarından yoksun bırakan bu duruma tümüyle son verdi. Ama yalnızca yasa sözkonusu değildir. Bütün kentlerimizde ve sanayi bölgelerimizde, tam evlilik özgürlüğüyle ilgili bu yasanın kendini ne kadar kolay kabul ettirdiği görülüyor; ama bu yasa, kırda çoğunlukla, büyük çoğunlukla, yalnız kağıt üzerinde kalıyor. Orada bugüne kadar kilise evliliği ağır basıyor. Bu, papazların etkisine geri dönüştür; bu hastalıkla savaşmak eski yasamayla savaşmaktan daha güçtür.

Dinsel yasalara karşı savaşırken son derece dikkatli ilerlenmelidir; bu savaşımda dinsel duyguları yaralayan kimse, büyük zararlara yolaçar. Savaşım propaganda, aydınlatma yoluyla yürütülmelidir. Savaşımı sert yöntemlerle yürütürsek, yığınları kendimize karşı kışkırtabiliriz; böyle bir savaşım yığınların ayrılığını din ilkesine göre derinleştirir, oysa bizim kuvvetimiz birliktedir. Dinsel önyargıların en derin kaynakları yoksulluk ve bilgisizliktir; bu hastalıklarla da savaşmalıyız.

Kadın şimdiye kadar ancak bir köleninkine benzetilebilecek bir durumda bulunuyordu; kadın ev hakıyla bunaltılır, ve bu durumdan onu yalnız sosyalizm kurtarabilir. Yalnız, küçük işletmelerden ortaklaşa işletmelere ve ortaklaşa toprak işleyimine geçersek, kadının tam kurtuluşu ve köleliğinin sonu ancak o zaman gerçek olur. Bu güç bir görvedir, ama şimdi, köy yoksulları komitelerinin kurulduğu yerde, gün doğuyor, çünkü sosyalist devrim sağlamlaşıyor.

Kırsal halkın en yoksul kesimi ancak şimdi örgütleniyor, ve bu örgütlerde köy yoksulları sosyalizme sağlam bir temel sağlıyor.

Eskiden sık sık şöyle olurdu: Kent devrimcileşir ve köy ancak ondan sonra eyleme geçerdi.

Şimdiki devrim köye dayanıyor, ve önemli bir kuvveti de bundan doğuyor. Bütün kurtuluş hareketinin deneyiminden biliyoruz ki, bir devrimin başarısı kadınların ona hangi ölçüde katıldığına bağlıdır. Sovyet iktidarı, kadının proleter sosyalist görevini özgürce yerine getirebilmesi için her şeyi yapıyor. (...)

Bugüne kadar hiçbir cumhuriyet kadını özgürleştirmeye güç yetirmedi. Sovyet iktidarı kadına yardım ediyor. Davamız altedilemez; çünkü yenilmez işçi sınıfı bütün ülkelerde ayaklanıyor. Bu hareket yenilmez sosyalist devrimin köklenmesi demektir.

*

Kadının durumunu ele alalım. Dünyanın hiçbir demokratik partisi, en ileri burjuva cumhuryetlerin birinde olsun, egemenliğimizin hemen ilk yılında bu bakımdan yaptıklarımızın yüzde-birini bile on yıllarda yapmamıştır. Kadının hak eşitsizliği ile, boşanmanın sınırlanmaları ile boşanmanın bağlandığı çirkin biçimsellikler (*Formalitaeten*) ile, evlilik-dışı çocukların tanınması, babalarının araştırılması

(Devamı s.23'te)